

Nieuwsbrief GZR Updates - Nummer 08, 2014

Nummer 8, 2014

Redactie: mr. dr. R.P. Wijne, mr. L. Beij, mr. drs. R.M. Bertens, mr. J.W. Bosman, mr. M. Christe, mr. A.C. de Die, mr. M.A. Goldschmidt, mr. J.F. Groen, mr. N.A.D. Groot, mr. I.W. Hanemaaijer, mr. M.M. Hofstee, mr. A. Jagt, mr. J.M. Janson, mr. drs. C. van der Kolk, mr. X.R. van der Kruk-Ras, mr. I.J. de Laat, mr. E. Lam, mr. M. Martin, mr. A.M. De Nijs, mr. C. Pluijgers, mr. T.R. Riemersma, mr. A. Rube, mr. D. Schuurman, mr. S. Snelder, mr. C. Velink, mr. C.W.M. Verberne, mr. H.B.M. Vrieling, mr. J.M. de Vries, mr. D. van der Wal en mr. K.S. Waldron.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2014:3048](#) 11-04-2014

OM/X

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2014:757](#) 18-03-2014

Mondzorg/Mondhygiëniste

Rechtbank

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2014:2991](#) 26-03-2014

Alfahulp/ZvM

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2014:2095](#) 21-03-2014

Ziekenhuis X/Bestuurder Y

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2014:2387](#) 19-03-2014

X/Y

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2014:1740](#) 07-03-2014

DSW/Huisarts X

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2014:2747](#) 05-03-2014

X/Y

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2014:2368](#) 24-01-2014

Ziekenhuis X/medewerkster pedagogie

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2013:19223](#) 30-12-2013

Vierstroom/Achmea Zorgkantoor

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2013:10790](#) 30-10-2013

A / X en Stichting Emergis

College van Beroep voor het bedrijfsleven

[College van Beroep voor het bedrijfsleven, ECLI:NL:CBB:2014:121](#) 31-03-2014

Mundipharma/NZa

[College van Beroep voor het bedrijfsleven, ECLI:NL:CBB:2014:120](#) 31-03-2014

Allergan&Allergan/NZa

[College van Beroep voor het bedrijfsleven, ECLI:NL:CBB:2014:111](#) 27-03-2014

Trimenzo/NZa

[College van Beroep voor het bedrijfsleven, ECLI:NL:CBB:2014:100](#) 14-03-2014

GGzE/Nza

[College van Beroep voor het bedrijfsleven, ECLI:NL:CBB:2014:94](#) 06-03-2014

Amphia/NZa

[College van Beroep voor het bedrijfsleven, ECLI:NL:CBB:2014:95](#) 06-03-2014

Atrium MC/NZa

[College van Beroep voor het bedrijfsleven, ECLI:NL:CBB:2014:97](#) 27-02-2014

NMT/NZa

Tuchtcolleges

[Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg, ECLI:NL:TGZCTG:2014:122](#) 10-04-2014

X/Y

[Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg, ECLI:NL:TGZCTG:2014:121](#) 10-04-2014

X/Y

[Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg, ECLI:NL:TGZCTG:2014:129](#) 10-04-2014

Inspectie/X

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven,](#)

[ECLI:NL:TGZREIN:2014:42](#) 02-04-2014

X/Y

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam,](#)

[ECLI:NL:TGZRAMS:2014:26](#) 01-04-2014

X/Y

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam,](#)

[ECLI:NL:TGZRAMS:2014:27](#) 01-04-2014

X/Y

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Groningen,](#)

[ECLI:NL:TGZRGRO:2014:10](#) 25-03-2014

X/Y

[Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg, ECLI:NL:TGZCTG:2014:130](#) 13-03-2014

X/Y

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven, ECLI:NL:TGZREIN:2014:37](#) 06-03-2014

X/Y

Uitspraken zonder ECLI

[Governancecommissie Gezondheidszorg](#) 15-05-2013

A, B / RvT Stichting C

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Governancecommissie Gezondheidszorg](#) 15-11-2012

Vereniging A/ RvT Stichting B

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Governancecommissie Gezondheidszorg](#) 05-12-2013

A.B./RvT Stichting C.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Annotatie

[Geen neutrale kantonrechtersformule voor topfunctionaris.](#)

mr. J.J.W. van Mens

RECHTSPRAAK

OM/X

In de onderhavige kwestie gaat het om een chiropractor die de titel 'doctor' heeft gevoerd. Terecht, aldus het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden. In de Verenigde Staten haalde de chiropractor de graad 'Doctor of Chiropractic'.

In deze strafzaak staat het voeren van de titel 'doctor' door een chiropractor ter beoordeling.

Aan de chiropractor is tenlastegelegd dat:

- 1) hij in of omstreeks de periode van 3 juli 2011 tot en met 1 december 2011 te [plaats], althans in Nederland, zonder daartoe gerechtigd te zijn de titel in een der artikelen 7.20, 7.22, tweede lid, 7.22a, eerste lid van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek heeft gevoerd, immers heeft hij zich, toen en aldaar, op de website [website] Dr. [naam] genoemd;
- 2) hij in of omstreeks de periode van 20 februari 2012 tot en met 19 november 2012 te [plaats], althans in Nederland, zonder daartoe gerechtigd te zijn de titel in een der artikelen 7.20, 7.22, tweede lid, 7.22a, eerste lid van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek heeft gevoerd, immers heeft hij zich, toen en aldaar, op de website [website] Dr. [naam] genoemd.

Het hof acht echter aannemelijk geworden dat de chiropractor op 12 januari 2007 in de Verenigde Staten van Amerika de graad van 'Doctor of Chiropractic' heeft behaald en dat hij op grond hiervan zich in de Verenigde Staten mocht presenteren door 'Doctor' of 'Dr.' voor zijn naam te plaatsen. Mitsdien was de chiropractor in de pleegperiodes genoemd in het onder 1 en 2 ten laste gelegde, telkens op grond van artikel 7.23, vierde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, gerechtigd om ook in Nederland deze in de Verenigde Staten verkregen titel Doctor (Dr.) te voeren. Dat de chiropractor in Nederland een andere doctorstitel heeft gevoerd dan de doctorstitel die aan hem in de Verenigde Staten is verleend, is niet aannemelijk geworden.

Aldus acht het hof niet bewezen dat de chiropractor het onder 1 en 2 ten laste gelegde heeft

begaan, zodat hij daarvan moet worden vrijgesproken.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 11-04-2014

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2014:3048

Zaaknummer: 21-002889-13

Rechters: E. de Witt, O. Anjewierden en H. Heins

Advocaten: W. Römelingh

Wetsartikelen: 435 Sr

RECHTSPRAAK

Inspectie/X

De beoordeling in hoger beroep van een klacht van de Inspectie jegens een 86-jarige huisarts leidt tot een doorhaling van de inschrijving in het BIG-register. De praktijkvoering voldeed op meerdere punten niet aan de daaraan te stellen eisen.

De arts waar het in deze uitspraak om gaat was werkzaam als huisarts. Op een verdenking van de arts dat hij op 3 april 2008 heimelijk en zonder toestemming van een patiënte foto's heeft gemaakt van haar ontblote onderlichaam is de arts bij vonnis van 7 oktober 2010 door de politierechter veroordeeld tot een gevangenisstraf voor de duur van 1 maand voorwaardelijk met een proeftijd van 1 jaar. Verder is de vordering van de betreffende patiënte als benadeelde partij toegewezen tot een bedrag van € 250.

Naar aanleiding van de veroordeling van de arts heeft de Inspectie voor de Gezondheidszorg een gesprek gevoerd met de arts, in welk gesprek onder meer is afgesproken dat de arts zijn huisartsenpraktijk zou beëindigen. De arts zou zijn registratie als huisarts, die zou verlopen per 31 december 2010, niet verlengen. Toch heeft de arts een verlenging van zijn huisartsenregistratie aangevraagd. Deze aanvraag is aanvankelijk afgewezen, maar na protest voor 5 jaar vanaf 1 januari 2011 verleend. In verband met de aanvraag is de arts door het Regionaal Tuchtcollege een waarschuwing opgelegd.

Naar aanleiding van een melding op 17 juli 2012 dat de arts nog steeds als huisarts werkzaam was, heeft de Inspectie op 23 juli 2012 telefonisch contact opgenomen met de arts. Ook zijn enkele inspectiebezoeken afgelegd. Bij een van de bezoeken is onder meer geconstateerd dat de spoedtas van de arts niet voldeed, waarna met de arts is afgesproken dat hij de tas de volgende dag in orde zou hebben.

De arts heeft zich op 13 augustus 2012 uit het huisartsenregister laten uitschrijven en heeft zijn praktijk per die datum gesloten. De Inspectie heeft de arts alsnog een bevel ex artikel 87a Wet BIG, en wel per 16 augustus 2012 om 17.00 uur, opgelegd.

De klacht is afkomstig van de Inspectie. De klacht houdt in dat uit inspectiebezoeken is

gebleken dat de wijze waarop de arts praktijk heeft gevoerd in strijd is met de binnen de beroepsgroep geldende normen en eisen voor verantwoorde zorg. Dit betreft in het bijzonder de inrichting van de spoed- en visitetas, de geldende regels voor continuïteit van zorg, de medicatiebewaking, infectiepreventie en de controle en ijking van medicatie en hulpmiddelen. Het Regionaal Tuchtcollege heeft de klacht deels gegrond verklaard – de klacht ten aanzien van de spoed- en visitetas heeft het college ongegrond geacht – en de arts berispt.

De Inspectie is in hoger beroep gekomen, stellende dat ook het klachtenonderdeel ten aanzien van de tas gegrond moet worden verklaard. De arts is in hoger beroep gekomen stellende dat de maatregel te zwaar is.

Het principaal hoger beroep van de Inspectie slaagt. Ten aanzien van de inrichting van de spoed- en visitetas stelt het Centraal Tuchtcollege voorop dat deze zo moet zijn ingericht dat kan worden voldaan aan de voorschriften die zijn neergelegd in de Farmaco-therapeutische richtlijn Geneesmiddelen en zuurstof in spoedeisende situaties van het Nederlands Huisartsen Genootschap (gepubliceerd in mei 2012). Vaststaat dat de tas van de arts niet overeenkomstig deze voorschriften was ingericht.

Het incidenteel beroep van de arts wordt verworpen.

Het Centraal Tuchtcollege komt tot een andere maatregel, namelijk de doorhaling van de inschrijving in het BIG-register. Tijdens de behandeling van de klacht ter zitting in hoger beroep heeft de arts er volgens het college geen blijk van gegeven doordrongen te zijn geraakt van het belang van het navolgen van voor de beroepsgroep opgestelde standaarden en richtlijnen met betrekking tot de wijze van praktijkvoering. Integendeel, de arts heeft steeds benadrukt dat hij nooit klachten heeft gehad en te kennen gegeven het niet nodig te vinden investeringen te doen in bijvoorbeeld recente vakliteratuur. Aldus is gebleken dat de arts niet inziet dat de wijze waarop hij zijn praktijk voerde niet voldeed aan hetgeen verwacht mag worden van een professioneel handelend beroepsbeoefenaar. Alles in ogenschouw nemend, heeft het Centraal Tuchtcollege er geen vertrouwen in dat de arts bereid en, mede gelet op zijn hoge leeftijd, in staat zal zijn zijn instelling en handelwijze zodanig te verbeteren dat hij voldoende verantwoorde patiëntenzorg kan leveren. Nu het college er niet van uit kan gaan dat de arts zich uit eigen beweging van handelingen op het gebied van de individuele gezondheidszorg zal onthouden, ziet het aanleiding tot het opleggen van de zwaarste maatregel.

Overigens merk ik hierbij op dat de arts zich reeds had laten uitschrijven en mitsdien een ontzegging van het recht wederom in het register te worden ingeschreven aangewezen was (art. 48, derde lid, Wet BIG).

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 10-04-2014

ECLI: ECLI:NL:TGZCTG:2014:129

Zaaknummer: c2013.222

Rechters: E.J. van Sandick, A.R.O. Mooy, J.M.T. van der Hoeven-Oud, B.P.M. Schweitzer en M.G.M. Smid-Oostendorp

Advocaten: A.C.H. Jansen

Wetsartikelen: 40 Wet BIG en 47 Wet BIG

RECHTSPRAAK

Alfahulp/ZvM

Arbeidsovereenkomst tussen alfahulp en cliënt of tussen alfahulp en bemiddelingsbureau?

Een alfahulp werkte met bemiddeling van een bemiddelingsbureau bij verschillende opdrachtgevers. Tussen de alfahulp en de opdrachtgevers bestaat een (arbeids)overeenkomst. Het bemiddelingsbureau fungeert in feite als een administratiekantoor, waarbij dat bureau het door de zorgverzekeraar ter beschikking gestelde budget voor de opdrachtgever incasseert en de vergoeding namens de opdrachtgever aan de alfahulp betaalt. Het bemiddelingsbureau beëindigde de relatie met de alfahulp. De alfahulp vorderde een vergoeding, maar verzuimde daarvoor de juiste rechtsgronden te gebruiken. De kantonrechter wijst de vorderingen van de alfahulp (en de tegenvorderingen van ZvM) af en geeft beide partijen een veeg uit de pan vanwege de slechte procesvoering.

De alfahulp startte tegen het bemiddelingsbureau ZvM Huishoudelijke Hulp BV, verder ZvM, een procedure bij de Kantonrechter te Maastricht. Haar advocaat stelde dat ZvM een vergoeding moest betalen vanwege het niet in acht nemen van (wettelijke) opzegtermijnen bij stopzetting van de huishoudelijke diensten en vanwege een aantal onbetaald gebleven uren voor dagen waarop de alfahulp om verschillende redenen niet door de cliënten tewerkgesteld is.

ZvM (die niet werd bijgestaan door een advocaat maar waarvan de directeur zelf procedeerde) stelde dat zij slechts als bemiddelaar en kassier optrad tussen de cliënt (als werkgever), die over een budget en een geldige indicatie van de zijde van de gemeente beschikt, en de alfahulp, die krachtens arbeidsovereenkomst bij de cliënt in dienst is als werknemer. ZvM acht de schriftelijke arbeidsovereenkomst en daaruit voortvloeiende afspraken tussen cliënt en alfahulp bindend voor wat betreft werkdagen, werktijden, afwezigheid en secundaire arbeidsvoorwaarden, ook ten aanzien van de opzegging.

Het komt niet vaak voor dat een rechter zich uitlaat over de slechte proceskwaliteit van partijen c.q. hun gemachtigden. In deze zaak deed de Kantonrechter in Maastricht dat wel. De kantonrechter: 'Beide partijen procederen onsystematisch en uiterst

ondoorzichtig/verwarrend. Feitelijke redeneringen worden niet of onvoldoende in een juridische context geplaatst, niet alle opgesomde feiten zijn voor het geschil van voldoende relevantie, de onderbouwing van betrokken stellingen laat vaak te wensen over en het belang van overgelegde producties wordt lang niet altijd (in voldoende mate) uitgelegd. Zelfs is niet steeds duidelijk welke grondslag voor een vordering gekozen is of hoe die gelezen moet worden'.

Omdat ZvM uitdrukkelijk niet als 'werkgever' aangesproken wordt (zoals wel gebeurde in de zogenoemde 'Harderwijkse zaak' die uitmondde in een arrest van Hof Arnhem-Leeuwarden van 5 november 2013 en waarbij vastgesteld werd dat de alfahulp een arbeidsovereenkomst had met het bemiddelingsbureau en niet met de cliënt), komt de kantonrechter niet toe aan een toetsing aan de eisen op grond van het arbeidsrecht. De bemiddelingsovereenkomst waarop de alfahulp zich beroept, biedt onvoldoende aanknopingspunten voor toewijzing van de vorderingen of zelfs maar een deel daarvan. Voor zover het algemeen verbintenissenrecht mogelijkheden geeft om op grond van de bemiddelingsovereenkomst een schadevergoeding te vorderen, stelt de advocaat van de alfahulp daarvoor te weinig, aldus de kantonrechter. De vorderingen worden afgewezen. Had de advocaat van de alfahulp zijn werk wel goed gedaan, dan was er een redelijke kans geweest dat de alfahulp wel gelijk had gekregen. Ten overvloede overwoog de kantonrechter immers: 'De aanpak in de Harderwijkse zaak (waar de gemachtigde van de alfahulp zich op beroept) kan niet een-op-een op de onderhavige vordering van toepassing verklaard worden. Allereerst niet omdat daar primair juist wel op grond van een arbeidsovereenkomst tegen de betrokken "bemiddelende" thuiszorginstelling geprocedeerd is. En ten tweede beschikte de kantonrechter in Harderwijk over een zeer uitgebreid dossier. Namens de in die zaak agerende alfahulp is met kracht van argumenten – en uiteindelijk met succes – betoogd waarom de overeenkomst met het bemiddelingsbureau een arbeidsovereenkomst is. Op basis van relevante jurisprudentie zijn in het arrest van het hof eerst de maatstaven voor die kwalificatie samengevat en vervolgens afgezet tegen het zeer uitvoerig door partijen in dat geschil uiteengezette feitencomplex (van werving/selectie en voorwaarden stellen via systeem van instructiebevoegdheid en loonhoogtebepaling tot voortdurende administratieve én inhoudelijke betrokkenheid van de thuiszorginstelling). Het feit dat de instructiebevoegdheid van de "bemiddelende" instelling ten aanzien van het werk tamelijk algemeen van karakter was (de cliënt gaf de directe opdrachten), noch het gegeven dat belastingdienst en UWV uit de "Modelovereenkomst Alfahulpen" afgeleid hadden dat de cliënt werkgever was, doet volgens Hof Arnhem in de daar spelende casus af aan de conclusie dat het bemiddelingsbureau beschouwd moest worden als werkgeefster van de betrokken alfahulp.'

mr. J.J.W. van Mens

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 26-03-2014

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2014:2991

Zaaknummer: 2550348 CV EXPL 13-4653

Rechters: H.W.M.A. Staal

Advocaten: W.J.F. Geertsen

ANNOTATIE

Geen neutrale kantonrechtersformule voor topfunctionaris.

mr. J.J.W. van Mens

Dit is typisch een zaak van 'pech gehad'. Met alle beste bedoelingen en waarschijnlijk niet beseffend dat het dienstverband zo snel zou eindigen, heeft de bestuurder in november 2012 een nieuwe arbeidsovereenkomst gesloten met daarin een beëindigingsregeling uitkomend op een beëindigingsvergoeding van één jaarsalaris, te weten € 130.000 bruto. Dit terwijl zij reeds sinds 1985 in dienst was (dus bijna 30 jaar) en op grond van een in 2009 gesloten arbeidsovereenkomst aanspraak had op € 260.000 bruto en op grond van de neutrale kantonrechtersformule zelfs in aanmerking zou kunnen komen voor een vergoeding van € 433.333.

Alhoewel dat in de gepubliceerde uitspraak niet vermeld is, valt terug te rekenen dat de bestuurder ten tijde van deze ontbindingsprocedure 61 jaar was. In haar geval zou zij op 66 (of wellicht nog latere) jarige leeftijd in aanmerking komen voor de AOW. Als zij tot AOW-leeftijd werkloos blijft (hetgeen in deze sector niet denkbeeldig is), dan zal haar inkomensschade (rekening houdend met 38 maanden WW-uitkering) ongeveer 5 ton zijn, dus meer dan de neutrale kantonrechtersvergoeding.

Het wrange is dat als zij geen bestuurder was geweest (en niet op voorhand een beëindigingsvergoeding was overeengekomen), maar bijvoorbeeld controller of hoofd HRM, zij kennelijk (ik ken het sociaal plan niet) conform het sociaal plan een beëindigingsvergoeding had kunnen krijgen van ruim € 350.000 of zelfs op grond van de neutrale kantonrechtersvergoeding een bedrag van € 433.000.

Het aparte van de WNT is dat de wachtgeldregeling (of de bovenwettelijke aanvulling op de WW-uitkering) niet als een WNT-vergoeding wordt gezien. De WNT staat toe dat de ontslagen bestuurder naast aanvulling op de WW ook nog de maximale WNT-vergoeding van € 75.000 krijgt. In de onderhavige kwestie bepaalt de kantonrechter slechts dat 'de overeengekomen beëindigingsvergoeding als ontbindingsvergoeding wordt toegewezen, zodat voor een vordering tot nakoming van de afvloeiingsregeling in een afzonderlijke procedure

geen plaats meer is'. Mijns inziens wordt door de kantonrechter hiermee alleen de afvloeiingsregeling als vermeld in de cao opzijgezet (of wordt aangegeven dat de ontbindingsvergoeding in de plaats komt van de vergoeding conform het Sociaal Plan) en kan de bestuurder met een beroep op de cao alsnog de wachtgeldregeling claimen. Dat is slechts anders indien dat uitdrukkelijk in de cao of in de arbeidsovereenkomst is uitgesloten. In de gepubliceerde uitspraak zie ik dat niet staan, dus ik ga ervan uit dat voor deze bestuurder wellicht toch nog enig voordeel te behalen valt. Overigens kan dat voor de werkgever kostbaar uitvallen, omdat die aanvulling tot AOW-leeftijd in dit geval wel eens zou kunnen uitkomen op ruim € 400.000. Dat, tezamen met de vergoeding van € 130.000 komt dan uit op ruim € 500.000. Veel meer dan de maximale WNT-vergoeding van € 75.000, maar dat mag dan wel op grond van de WNT.

RECHTSPRAAK

Ziekenhuis X/Bestuurder Y

Wegens WNT en BBZ en van tevoren overeengekomen beëindigingsregeling krijgt topfunctionaris niet de neutrale kantonrechtersformule van ruim € 400.000, maar de overeengekomen vergoeding van € 130.000.

Ontbinding arbeidsovereenkomst lid raad van bestuur zorginstelling wegens reorganisatie. Werkneemster vordert een vergoeding van € 433.333. Mede gelet op BBZ en WNT en een eerder gesloten beëindigingsregeling is er geen aanleiding een hogere vergoeding toe te kennen dan de contractueel overeengekomen en aangeboden vergoeding van € 130.000. De arbeidsovereenkomst wordt niet, zoals gebruikelijk, onmiddellijk ontbonden, maar met inachtneming van de wettelijke opzegtermijn van 4 maanden.

Werkneemster (tijdens de ontbindingsprocedure 61 jaren oud) is per 1 mei 1985 in dienst getreden bij een organisatie voor jeugd- en opvoedhulp. Per 1 januari 2009 is werkneemster benoemd tot lid van de raad van bestuur. Er is toen een arbeidsovereenkomst gesloten, waarin is overeengekomen dat indien de arbeidsovereenkomst eindigt op initiatief van werkgeefster, werkneemster aanspraak kan maken op een schadevergoeding met een maximum van tweemaal het laatstgenoten jaarsalaris. Op 15 november 2012 is door partijen een nieuwe arbeidsovereenkomst getekend. Overeengekomen werd dat voor de beloning de Beloningscode voor Bestuurders in de Zorg (hierna: BBZ) geldt en dat op deze arbeidsovereenkomst en de beëindiging daarvan de BBZ van toepassing is zolang en zoals deze tussen NVTZ en NVZD geldt. In deze arbeidsovereenkomst is een schadevergoeding bij tussentijdse beëindiging op initiatief van werkgeefster overeengekomen van maximaal het laatstgenoten jaarsalaris (€ 130.000 bruto). Als gevolg van herziening van de topstructuur is de functie van werkneemster komen te vervallen (dit wordt door werkneemster erkend).

Werkgeefster verzoekt ontbinding van de arbeidsovereenkomst onder toekenning van een vergoeding van € 130.000, te weten de reeds eerder overeengekomen beëindigingsvergoeding.

Werkneemster verzoekt een hogere vergoeding toe te kennen en beroept zich onder meer op

- de neutrale kantonrechttersformule (€ 433.333),
- dan wel op de cumulatieve waarde van de wachtgeldregeling van de cao Jeugdzorg conform het Sociaal Plan (€ 351.534,70),
- dan wel de in het contract van 2009 overeengekomen beëindigingsvergoeding (€ 260.000).

De kantonrechter oordeelt als volgt.

Het geschil tussen partijen spitst zich toe op de omvang van de toe te kennen vergoeding. De BBZ en de WNT zijn op de rechtsverhouding tussen partijen van toepassing. Anders dan werkneemster heeft bepleit, zal bij de bepaling van de hoogte van de vergoeding niet de kantonrechttersformule als uitgangspunt gelden, maar de WNT. Hoewel de kantonrechter niet gebonden is aan de overeengekomen beëindigingsvergoeding, kan niet voorbij worden gegaan aan de gewijzigde arbeidsovereenkomst van 15 november 2012. Overeengekomen is dat bij beëindiging van de arbeidsovereenkomst op initiatief van werkgeefster, werkneemster aanspraak heeft op een jaarinkomen, te weten een vergoeding van € 130.000 bruto. Werkgeefster heeft hiermee de overeengekomen beëindigingsvergoeding (meer) in overeenstemming willen brengen met de normen van de BBZ en de WNT die korte tijd later, per 1 januari 2013, in werking trad. Aangenomen wordt dat de wijziging van deze arbeidsvoorwaarde na overleg met werkneemster is overeengekomen zodat zij zich bewust was, althans kon zijn, van de voor haar nadelige gevolgen van de aanpassing in geval van ontslag. Deze regeling is overeengekomen voor 1 januari 2013 zodat deze regeling in ieder geval onder de overgangsregeling van de WNT valt (dat wil zeggen tot 1 januari 2017 boven de WNT gaat).

De norm ten aanzien van beëindigingsvergoedingen is zowel in de BBZ als in de WNT gesteld op één jaarsalaris maximaal (tot ten hoogste € 75.000, art. 2.10 WNT). Er zijn geen bijzondere omstandigheden gebleken die voldoende aanleiding geven om een hogere vergoeding dan de overeengekomen en aangeboden vergoeding van € 130.000 bruto toe te kennen.

De verwijzing naar en het beroep op de cao Jeugdzorg en het sociaal plan brengen daarin geen wijziging. Partijen hebben de arbeidsovereenkomst op basis van het BBZ willen regelen, waardoor een hogere vergoeding op basis van de cao, zo die al van toepassing is op bestuurders, in dit geval niet aan de orde is. Dit geldt ook voor het sociaal plan dat door de raad van bestuur met de vakbonden is overeengekomen ten behoeve van de werknemers en niet voor de bestuurders.

Anders dan normaliter het geval is, is er in de gegeven omstandigheden aanleiding om niet onmiddellijk te ontbinden, maar om rekening te houden met de fictieve opzegtermijn en

wordt de datum van de ontbinding van de arbeidsovereenkomst bepaald op 1 augustus 2014.

De overeengekomen beëindigingsvergoeding wordt in deze zaak als ontbindingsvergoeding toegewezen, zodat voor een vordering tot nakoming van de afvloeiingsregeling in een afzonderlijke procedure geen plaats meer is.

mr. J.J.W. van Mens

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 21-03-2014

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2014:2095

Zaaknummer: KTN-2715844_21032014

Rechters: P. Vlaswinkel

Advocaten: R. Sies en R.F. van den Brink

Wetsartikelen: 2.10 WNT, 7.3 lid 10 WNT en 7:685 BW

RECHTSPRAAK

Mondzorg/Mondhygiëniste

Concurrentiebeding vervalt na belangenafweging met behoud relatiebeding.

Een mondhygiëniste (31 jaar oud) werkt reeds sinds 1 september 2004 voor een praktijk voor mondzorg (verder Mondzorg). De arbeidsovereenkomst bevat een concurrentie- en relatiebeding. De mondhygiëniste wil een andere praktijk overnemen en wil daarom van het concurrentiebeding af. De kantonrechter en, in hoger beroep, het gerechtshof bepalen dat Mondzorg het concurrentiebeding niet kan invoeren.

In mei 2012 heeft werknemster aan Mondzorg meegedeeld dat zij met ingang van 1 september 2012 de praktijk van mondhygiëniste XX uit plaats YY zou willen overnemen. Deze bevindt zich binnen een straal van 20 kilometer van het praktijkadres van Mondzorg. Het betreft een praktijk met ongeveer 800 patiënten waar een patiëntenstop geldt: die praktijk neemt in beginsel geen nieuwe patiënten aan omdat die praktijk 'vol' zit. Werknemster heeft aan Mondzorg toestemming gevraagd om, ondanks het concurrentiebeding, die praktijk te mogen overnemen. Mondzorg heeft geweigerd om die toestemming te verlenen.

Bij brief van 18 juni 2012 heeft [geïntimeerde] haar arbeidsovereenkomst met Mondzorg opgezegd per 1 september 2012.

Het concurrentie-relatiebeding luidt: 'De werknemer zal binnen tien jaar na beëindiging van het dienstverband binnen een gebied, met een straal van 20 km rondom het praktijkadres te [vestigingsplaats 1.] alsmede te [vestigingsplaats 2.] van de werkgever, niet bij een zelfstandige mondhygiëne en/of tandheelkundige praktijk betrokken zijn, anders dan in samenwerking met de werkgever, zulks evenwel behoudens schriftelijke toestemming verkregen van de werkgever. Verder zal de werknemer binnen bovengenoemde periode na beëindiging van het dienstverband geen enkele relatie aangaan of onderhouden, de praktijk van de werkgever betreffende, zoals verwijzende tandartsen en patiënten.' Op overtreding van dit beding is een boete gesteld.

Mondzorg is een procedure bij de kantonrechter gestart en vorderde een verklaring voor recht

dat het concurrentiebeding en relatiebeding hun werking behouden en dat werkneemster niet de voorgenomen werkzaamheden mag gaan verrichten.

Werkneemster heeft aangevoerd dat zij haar positie aanmerkelijk kan verbeteren door de praktijk over te nemen en dat zij bereid is om het relatiebeding na te komen door gedurende drie jaar geen patiënten van Mondzorg te behandelen of te benaderen. Zij is ook bereid om Mondzorg gedurende deze periode van drie jaren periodiek inzage te geven in haar klantenbestand, zodat Mondzorg kan controleren of zij zich daadwerkelijk aan het relatiebeding houdt.

De kantonrechter heeft geoordeeld dat het belang van Mondzorg dat er geen patiënten van haar zullen overstappen afdoende kan worden gediend door het relatiebeding, zodat de vorderingen van Mondzorg met betrekking tot het concurrentiebeding moeten worden afgewezen.

mr. J.J.W. van Mens

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 18-03-2014

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2014:757

Zaaknummer: HD 200.124.673_01

Rechters: I.B.N. Keizer, M. van Ham en M.G.W.M. Stienissen

Advocaten: J.C. van Haarlem en K Zeylmaker

Wetsartikelen: 7:653 lid 2 BW

RECHTSPRAAK

Ziekenhuis X/medewerkster pedagogie

Ontbinding arbeidsovereenkomst omdat werkneemster (pedagogisch medewerker) om religieuze gronden niet aan de op grond van infectiegevaar voorgeschreven kledingseisen van het ziekenhuis wil voldoen. Vergoeding waarin C=1.

Werkneemster, nog geen 35 jaar, is op 1 mei 2002 in dienst getreden van het Maasstad Ziekenhuis te Rotterdam. Zij is werkzaam voor 20 uur per week in de functie van pedagogisch medewerker tegen een salaris van € 1453,19 bruto, exclusief vakantiebijslag en overige emolumenten. Werkneemster werkt in het Moeder en Kind Centrum van het ziekenhuis (hierna: MKC), waar zij sociaalpedagogische zorg verleent aan kinderen van 0 tot 16 jaar. Omdat zij in verband met haar geloofsovertuiging weigert werkkleding met korte mouwen te dragen, wil de werkgever de arbeidsovereenkomst beëindigen.

In 2010 en 2011 heeft in het Maasstad Ziekenhuis te Rotterdam een uitbraak van de multiresistente bacterie Klebsiella plaatsgevonden. Tegen deze achtergrond heeft werkgever besloten het hygiënebeleid aan te scherpen. Hierbij is de vraag gerezen of pedagogisch medewerkers in de uitoefening van hun werkzaamheden hun eigen kleding kunnen dragen, of dat zij zich dienen te houden aan de voor het overige personeel geldende kledingvoorschriften. Deze kledingvoorschriften zijn conform de landelijke richtlijn en houden in dat de onderarmen onbedekt zijn. Werkneemster heeft op grond van haar islamitische geloofsovertuiging bezwaar tegen het werken met onbedekte onderarmen.

Hoewel in de landelijke richtlijn 'Persoonlijke Hygiëne Medewerkers' (hierna: de richtlijn) de pedagogisch medewerker wordt uitgezonderd van de kledingseisen, heeft werkgever zich op het standpunt gesteld dat die kledingseisen in dit geval toch gelden omdat werkneemster in haar werkzaamheden veel patiëntencontact heeft.

Na raadpleging van het adviesorgaan Hygiëneadvies Infectie Preventie heeft werkgever zich medio juli 2013 op het standpunt gesteld dat de pedagogisch medewerkers werkkleding (met korte mouwen) dienen te dragen. Ook een deskundige van de Inspectie voor de Gezondheidszorg heeft op basis van de aangeleverde omschrijvingen aangegeven dat

werkkleding geïndiceerd is.

Werkgever heeft de kantonrechter verzocht om de arbeidsovereenkomst op de kortst mogelijke datum te ontbinden wegens gewichtige redenen, bestaande uit een verandering in de omstandigheden, zonder toekenning van een vergoeding aan werkneemster.

De verandering in omstandigheden bestaat erin dat werkneemster op grond van haar geloofsovertuiging weigert om tijdens haar werkzaamheden in het MKC de voorgeschreven werkkleding met korte mouwen te dragen.

Werkgever heeft ter onderbouwing van het verzoek gesteld dat werkgever er belang bij heeft dat de pedagogisch medewerkers in het MKC werkkleding met korte mouwen dragen, nu dit een goede handhygiëne bevordert en de overdracht van micro-organismen via de kleding beperkt. Werkgever is op grond van artikel 7:660 BW gerechtigd een dergelijke noodzakelijke en passende maatregel voor te schrijven. Werkgever is reeds geruime periode met werkneemster in gesprek. Daarbij zijn diverse alternatieven onderzocht, maar deze bleken allen niet haalbaar.

Werkneemster heeft aangevoerd dat, hoewel zij begrip heeft voor de aanscherping van het hygiënebeleid, uit de richtlijn duidelijk volgt dat de pedagogisch medewerker van het dragen van werkkleding is uitgezonderd. In haar functie is sprake van zeer weinig patiëntencontact. In een groot aantal ziekenhuizen (in ieder geval ruim 40) worden de pedagogisch medewerkers niet verplicht werkkleding te dragen. Indien de arbeidsovereenkomst ontbonden wordt, dan dient, gelet op de handelwijze van werkgever, een hogere vergoeding dan de neutrale te worden toegekend.

De kantonrechter is van oordeel dat de functienaam of -omschrijving niet doorslaggevend is voor de vraag of werkkleding geïndiceerd is. Voor het bepalen van de risico's op infectie zijn immers de feitelijke werkzaamheden van belang.

Bij de bespreking van de werkzaamheden is gebleken dat de pedagogisch medewerker vooral ondersteuning aan de ouders van patiënten biedt, terwijl verpleging hoofdzakelijk verantwoordelijk is voor de verzorging van de kinderen. Desondanks is voldoende aannemelijk geworden dat patiëntencontact in de functie van pedagogisch medewerker niet helemaal uitgesloten kan worden. Het helpen met eten en drinken, het doen van spelletjes en troost bieden aan baby's en (zeer jonge) kinderen impliceert soms fysiek contact. Er moet daarom van uit worden gegaan dat een zekere mate van patiëntencontact onvermijdelijk is, als gevolg waarvan infectiegevaar bestaat. Hierdoor is de inbreuk die werkgever door middel van het kledingvoorschrift maakt op het grondrecht van werkneemster om zich overeenkomstig haar geloofsovertuiging te kleden, gerechtvaardigd.

Werkgever heeft over de periode van een half jaar diverse gesprekken met werkneemster gevoerd over de voorgenomen wijziging van de kledingvoorschriften. Hoewel daarbij diverse alternatieven aan de orde zijn geweest, hebben partijen hierover geen overeenstemming kunnen bereiken. Van werkgever hoefde in dit kader niet verwacht te worden dat werkgever de functie zodanig zou aanpassen, dat er in het geheel geen patiëntencontact meer plaats zou vinden, omdat hiermee een belangrijk onderdeel van de functie verloren zou gaan. Werkgever heeft een alternatieve functie aangeboden. Tevens heeft werkgever beëindiging van de arbeidsovereenkomst met vergoeding van een outplacementtraject voorgesteld. Beide voorstellen hebben echter niet tot een oplossing geleid. De weigering van werkneemster om aan de aangepaste kledingvoorschriften te voldoen, vormt dan ook voldoende reden voor ontbinding van de arbeidsovereenkomst. Deze zal uitgesproken worden per 1 februari 2014 (zitting vond plaats op 14 januari).

Vervolgens kent de kantonrechter een vergoeding toe. De gewijzigde eisen aan de hygiëne bij patiëntencontact is een omstandigheid die in de risicosfeer van de werkgever ligt, nu werkgever belang heeft en verantwoordelijk is voor hygiëne en infectiepreventie binnen het ziekenhuis. Daarbij is niet gesteld of gebleken dat de bezwaren die werkneemster heeft op grond van haar geloofsovertuiging niet gerechtvaardigd zijn. Daarom zal aan werkneemster ten laste van werkgever een ontbindingsvergoeding conform de neutrale kantonrechtersformule worden toegekend van € 9500. De kantonrechter ziet geen redenen om naar aanleiding van de opstelling van de werkgever een hogere vergoeding toe te kennen.

mr. J.J.W. van Mens

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 24-01-2014

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2014:2368

Zaaknummer: 2581517

Rechters: E.F.A. van Buitenen

Advocaten: E.M.Y. Sørensen en A.J. Vis

Wetsartikelen: 7:66o BW en 7:685 BW

RECHTSPRAAK

X/Y

In de onderhavige kwestie ligt het handelen van een anesthesioloog ter beoordeling voor. Het Regionaal Tuchtcollege oordeelde eerder dat het niet tuchtrechtelijk verwijtbaar is dat een anesthesioloog voorafgaand aan de ingreep het medisch dossier niet heeft geraadpleegd. Het Centraal Tuchtcollege denkt daar anders over en heeft de anesthesioloog een waarschuwing gegeven.

Klaagster was vanwege lang bestaande lage rugklachten verwezen naar de pijnpoli. In 2006 heeft een collega van de anesthesioloog een zenuwwortelblokkade bij klaagster gezet. Eind 2006 is deze ingreep herhaald door een andere anesthesioloog onder supervisie van de aangeklaagde anesthesioloog. Volgens klaagster is de pijn heftiger geworden. Klaagster verwijt de anesthesioloog 1) dat zij het medisch dossier niet heeft geraadpleegd voorafgaande aan de ingreep, 2) dat ondanks het verzoek van klaagster de zenuwblokkade niet is uitgevoerd door de door haar gevraagde anesthesioloog, 3) dat zij de ingreep heeft laten uitvoeren door een onervaren anesthesioloog, bij welke ingreep fouten zijn gemaakt en waarbij klaagster niet heeft ingegrepen, 4) onvolledige verslaglegging door geen aantekeningen te maken in het medisch dossier van een specifiek gesprek met klaagster, en het niet toevoegen van een brief van klaagster in het medisch dossier, 5) het niet inhoudelijk reageren op een klachtbrief van klaagster, noch voldoen aan het verzoek van de klachtencommissie.

Het Regionaal Tuchtcollege heeft de klacht afgewezen. Het Centraal Tuchtcollege daarentegen verklaart het klachtonderdeel inzake het raadplegen van het medisch dossier alsnog gegrond. Bij electieve ingrepen als de onderhavige behoort de arts die de ingreep (laat) verricht(en) daaraan voorafgaande kennis te nemen van de status. De organisatie van de werkzaamheden in een kliniek behoort en behoorde ook in 2006 daarop te zijn afgestemd. De anesthesioloog die desgevraagd ter zitting heeft verklaard dat zij in 2006 reeds zes jaren in de kliniek werkzaam was, kan dan ook voor de organisatie van de werkzaamheden in de kliniek mede verantwoordelijk worden gehouden. De omstandigheid dat die organisatie in 2006 meebracht dat de anesthesioloog, alvorens de ingreep te verrichten, geen kennis nam van de

status, is daarom geen grond haar daarvoor niet tuchtrechtelijk verantwoordelijk te houden. Ondanks de wijze waarop de werkzaamheden in de kliniek waren georganiseerd, had de anesthesioloog dan ook, alvorens een ingreep te (laten) verrichten, het dossier behoren in te zien teneinde een compleet beeld van de patiënt te krijgen. Dit geldt temeer nu ter zitting is gebleken dat er wel een zogenaamd opnameblad ter beschikking was op de dag van de ingreep maar dat dit niet als een vervanging van het dossier kan worden gezien voor wat betreft de medische informatie die noodzakelijk zou kunnen zijn ten behoeve van de ingreep.

Het Centraal Tuchtcollege heeft de anesthesioloog de maatregel van waarschuwing opgelegd.

Instantie: Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 10-04-2014

ECLI: ECLI:NL:TGZCTG:2014:122

Zaaknummer: C2013.340

Rechters: W.D.H. Asser, J.K. Gevers, A.R.O. Mooy, F.J.P.M. Huygen en J.S. Pöll

Wetsartikelen: 40 Wet BIG en 47 Wet BIG

RECHTSPRAAK

X/Y

Beoordeling van het handelen van een bedrijfsarts. Het Centraal Tuchtcollege komt tot het oordeel dat diens rapportage niet voldoet aan de daaraan te stellen eisen en niet tot het deskundigheidsterrein van de bedrijfsarts behoort. Het Centraal Tuchtcollege legt de arts een waarschuwing op en vernietigt daarmee de beslissing van het Regionaal Tuchtcollege.

Klager heeft zich bij zijn werkgever ziek gemeld. In verband daarmee is hij gezien door de bedrijfsarts, de verweerder in deze kwestie. Klager verwijt de bedrijfsarts dat hij zijn klachten heeft gebagatelliseerd en opmerkingen had over de behandelroute die klager volgde zonder met een beter alternatief te komen. De bedrijfsarts heeft geen medische gegevens opgevraagd of met behandelaars van klager overleg gevoerd of zelf onderzoek uitgevoerd. Ook heeft de bedrijfsarts klager niet verwezen naar de door hem geadviseerde multidisciplinaire behandeling. Klager verwijt de bedrijfsarts voorts dat hij conclusies heeft getrokken en aan de werkgever heeft gecommuniceerd, terwijl deze niet of onvoldoende waren gebaseerd op psychisch en/of fysiek onderzoek. De arts heeft onvoldoende inzicht gegeven in zijn gedachtegang en de wijze waarop hij tot zijn conclusies is gekomen. De arts is onvoldoende partijdig geweest en heeft de belangen van de werkgever boven die van klager gesteld. Hij heeft verzuimd de STECR-richtlijnen toe te passen en heeft geen aanbevelingen gedaan om tot een oplossing van het gerezen arbeidsconflict te komen.

Het Regionaal Tuchtcollege heeft de klacht afgewezen. Het Centraal Tuchtcollege verklaart de klacht gedeeltelijk gegrond. Dit college is van mening dat de rapportage van de bedrijfsarts niet voldoet aan de daaraan te stellen eisen. Niet is gebleken op welke gronden de bedrijfsarts zijn oordeel heeft gebaseerd, terwijl evenmin is komen vast te staan dat er enig onderzoek heeft plaatsgevonden tijdens het consult van klager. Het Centraal Tuchtcollege tekent hierbij aan dat het feit dat de bedrijfsarts klager reeds twee jaren begeleidde hem niet ontslaat van de verplichting tot het doen van nader onderzoek naar aanleiding van deze specifieke vraag van de werkgever. Maar bovenal oordeelt het Centraal Tuchtcollege dat de rapportage van de

bedrijfsarts niet tot het deskundigheidsgebied van de bedrijfsarts behoort. Dit blijkt uit het Professioneel Statuut van de Bedrijfsarts, punt 9.3 waarin wordt vermeld: 'Bij ziekteverzuim van werknemers heeft de bedrijfsarts een begeleidende taak. Beoordeling van de arbeids(on)geschiktheid binnen de wettelijke kaders en het geven van werkhervattingsadviezen vormen daar een onderdeel van, claimbeoordeling en controle niet.'

Het Centraal Tuchtcollege vernietigt de beslissing van het Regionaal Tuchtcollege en legt de bedrijfsarts de maatregel van waarschuwing op.

Instantie: Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 10-04-2014

ECLI: ECLI:NL:TGZCTG:2014:121

Zaaknummer: c2013.325

Rechters: K.E. Mollema, P.J. Wurzer, M.W. Zandbergen, M.J. Kelder en J.A.F. Leunisse-Walboomers

Wetsartikelen: 40 Wet BIG en 47 Wet BIG

RECHTSPRAAK

Mundipharma/NZa

De schriftelijke reactie van de NZa op een aanvraag tot opname van een geneesmiddel op de lijst van dure geneesmiddelen waarin is vermeld dat dat geneesmiddel niet wordt opgenomen, is een besluit in de zin van artikel 1:3 Awb.

Mundipharma Pharmaceuticals B.V. heeft samen met anderen een aanvraag ingediend voor de toevoeging van het geneesmiddel Levact aan de lijst van dure geneesmiddelen. De NZa heeft bij brief laten weten dat Levact niet op de lijst van dure geneesmiddelen wordt opgenomen. Mundipharma heeft daartegen bezwaar gemaakt. Dat is door de NZa niet-ontvankelijk verklaard, omdat de brief geen besluit in de zin van artikel 1:3 Awb zou zijn. Mundipharma heeft beroep ingesteld.

Het CBB oordeelt dat de brief een besluit is in de zin van artikel 1:3 Awb. De beslissingen in de brief zien onmiskenbaar op het uitoefenen van de bestuursrechtelijke bevoegdheid tarieven en prestatiebeschrijvingen vast te stellen. Ook ontbreekt het aan een andere bekendmaking aan de aanvragers. Het rechtsgevolg van de beslissingen is dat gebudgetteerde instellingen uitsluitend voor de geneesmiddelen die tot de lijst van dure geneesmiddelen behoren aanspraak kunnen maken op verhoging van de aanvaardbare kosten in het kader van de nacalculatie.

mr. drs. B.A. van Schelven

Instantie: College van Beroep voor het bedrijfsleven

Datum uitspraak: 31-03-2014

ECLI: ECLI:NL:CBB:2014:121

Zaaknummer: AWB 12/1115

Rechters: E.R. Eggeraat, M. van Duuren en L.F. Wiggers-Rust

Advocaten: K. van Lessen Kloeke en H.M. den Herder

Wetsartikelen: 1:3 Awb

RECHTSPRAAK

Allergan&Allergan/NZa

De schriftelijke reactie van de NZa op een verzoek tot het kenbaar maken van de beslissing op een aanvraag van een derde tot opname van een geneesmiddel op de lijst van dure geneesmiddelen, is geen besluit in de zin van artikel 1:3 Awb.

Allergan B.V. en Allergan Pharmaceuticals Ireland (hierna tezamen: Allergan) hebben de NZa verzocht kenbaar te maken wat is besloten op de aanvraag van Zelfstandige Klinieken Nederland voor toevoeging van het geneesmiddel Ozurdex aan de lijst van dure geneesmiddelen. De NZa heeft Allergan bij brief meegedeeld hun verzoek niet in behandeling te nemen. Allergan hebben daartegen bezwaar gemaakt. De NZa heeft dat bezwaar niet-ontvankelijk verklaard, omdat de brief geen besluit in de zin van artikel 1: Awb zou zijn.

Het CBb oordeelt dat de brief geen besluit is in de zin van artikel 1:3 Awb, omdat de brief niet op rechtsgevolg is gericht en slechts informatief van aard is. Het beroep is ongegrond.

mr. drs. B.A. van Schelven

Instantie: College van Beroep voor het bedrijfsleven

Datum uitspraak: 31-03-2014

ECLI: ECLI:NL:CBB:2014:120

Zaaknummer: AWB 12/1112

Rechters: E.R. Eggeraat, M. van Duuren en L.F. Wiggers-Rust

Advocaten: K. van Lessen Kloeke en H.M. den Herder

Wetsartikelen: 1:3 Awb

RECHTSPRAAK

Trimenzo/NZa

Ondanks niet-ontvankelijkverklaring van Trimenzo dient de NZa het griffierecht en de proceskosten van Trimenzo te voldoen, omdat de NZa op het moment van het instellen van het beroep nog niet volledig aan het bezwaar tegemoet was gekomen.

In de beslissing op bezwaar heeft de NZa alsnog ingestemd met de door Stichting Trimenzo verzochte huurverhoging over 2009 en 2010, onder voorwaarde dat een aangepast huurcontract wordt overgelegd waaruit blijkt dat de huurvoorwaarden zijn aangepast naar aanleiding van de wijziging van de afschrijvingssystematiek. Trimenzo heeft beroep ingesteld tegen dit besluit, met name tegen de gestelde voorwaarde. De NZa heeft de huurverhoging alsnog verwerkt in de tariefbeschikking van Trimenzo.

Het CBb verklaart het beroep van Trimenzo niet-ontvankelijk omdat de NZa volledig aan het bezwaar van Trimenzo is tegemoet gekomen. Trimenzo heeft daarom geen procesbelang meer.

Het CBb bepaalt dat de NZa het door Trimenzo betaalde griffierecht moet voldoen alsmede diens (forfaitair vastgestelde) proceskosten, omdat de NZa op het moment dat het beroep werd ingesteld nog niet volledig aan het bezwaar van Trimenzo tegemoet was gekomen.

mr. drs. B.A. van Schelven

Instantie: College van Beroep voor het bedrijfsleven

Datum uitspraak: 27-03-2014

ECLI: ECLI:NL:CBB:2014:111

Zaaknummer: AWB 13/106

Rechters: B. Blom, B. Verwayen, H.A.B. van Dorst-Tatomir en P.M. van der Zanden

Advocaten: J.M. van Noort, C. Oudenaarden, J.J. Rijken en M.A.M. Verduijn

Wetsartikelen: 8:74 Awb

RECHTSPRAAK

X/Y

Ondanks een duidelijk niet pluis-gevoel heeft de huisarts in de onderhavige kwestie verzuimd om een uitgebreider lichamelijk onderzoek te doen en nagelaten het verloop van het laboratoriumonderzoek actief te vervolgen. De huisarts krijgt voor deze passieve houding een waarschuwing opgelegd.

De verwerende arts was in de onderhavige zaak sinds 2011 (als opvolgend huisarts) de behandelend huisarts van klager. Tot de verscheidene contactmomenten in november 2012 was er nog geen contact geweest tussen klager en de huisarts.

Op 29 oktober 2012 kreeg klager wat griepachtige pijn. Nadat een pijnbestrijding met Ibuprofen en paracetamol aanvankelijk succes bleek te hebben, kwam de pijn in de nacht van 2 op 3 november 2012 zodanig terug dat klager op 5 november naar de balie van de praktijk van de huisarts is gegaan. Aangezien klager toen niet geholpen kon worden, heeft klager het telefonisch spreekuur diezelfde dag gebeld en een en ander aan de huisarts voorgelegd. De huisarts heeft na een uitvraag van de klachten een kuur Tramadol voorgeschreven. Afsproken is dat de volgende dag (6 november) een telefonische controle zou plaatsvinden. Op 6 november 2012 heeft klager met de huisarts besproken dat de Tramadol geen effect had, maar dat de klachten niet verbeterden of toenamen en er geen nieuwe klachten bij waren gekomen. De huisarts heeft de Tramadol daaropvolgend verdubbeld en paracetamol en Ibuprofen voorgeschreven. Aan klager is verzocht om op 7 november opnieuw contact op te nemen om aan te geven of de medicatie aansloeg. Klager moest tevens direct contact opnemen als de klachten veranderden en/of verergerden.

Op 7 november is er geen contactmoment geweest. Op 8 november 2012 is klager uiteindelijk in de praktijk gezien door de huisarts. Tijdens het consult zijn de klachten van klager verder uitgevraagd en is een neurologisch onderzoek verricht. Ook de temperatuur is gemeten (35,1 C). Omdat klager niet benauwd was, geen koorts had en haemodynamisch stabiel oogde, is niet geluisterd naar hart en longen en geen bloeddruk en pols gemeten. De huisarts heeft tijdens het consult wel het gevoel gehad dat er iets absoluut niet klopte, niet acuut, maar wel

ernstig. Besloten is om direct een uitgebreid laboratoriumonderzoek uit te laten voeren en voor de pijnklachten de medicatie aan te vullen. De huisarts heeft bij het aanvragen van het onderzoek verzocht om de resultaten diezelfde dag voor 17.00 uur te vernemen. Op 9 november 2012 heeft de echtgenote van klager 's ochtends naar de praktijk gebeld om de uitslag te vernemen. Zij kreeg te horen dat deze uitslag er nog niet was. De huisarts had die dag geen dienst, maar was wel rond half zes voor een overleg met een collega op de praktijk aanwezig. Op de praktijk werd de huisarts door de doktersassistente geconfronteerd met de uitslagen, die via de mail rond 14.00 uur waren binnengekomen. Afgesproken werd dat de collega van de huisarts het onderzoek van klager voor rekening zou nemen. Omstreeks 17.50 uur heeft de echtgenote van klager wederom naar de praktijk gebeld. Een collega van de huisarts heeft toen klager verzocht om – op basis van de bloeduitslagen – met spoed naar de praktijk te komen voor verder onderzoek. Na onderzoek door de collega van verweerster en telefonisch overleg met een longarts is klager diezelfde avond doorverwezen naar het ziekenhuis. Daar bleek klager een ernstige respiratoire insufficiëntie ten gevolge van pneumonie te hebben.

Klager verwijt de huisarts dat zij bij het eerste contact tekort is geschoten in het stellen van een diagnose door gebrek aan onderzoek en door slechts medicijnen voor te schrijven. Tevens verwijt klager de huisarts dat zij in het nagaan van de resultaten van haar handelen en het gebruikmaken van de wel beschikbare informatie is tekortgeschoten. Klager voert daarbij aan dat de huisarts verkozen heeft om medicatie voor te schrijven zonder klager gezien te hebben of naar toestand van klager te informeren. Daarnaast dat de huisarts de uitslagen van het laboratoriumonderzoek onder ogen heeft gehad, maar geen aanleiding gezien heeft om klager te waarschuwen.

Het tuchtcollege is van oordeel dat de huisarts niets te verwijten valt met betrekking tot de voorgeschreven medicatie op 5 en 6 november 2012. De huisarts heeft klager voldoende uitgevraagd en naar aanleiding van de bevindingen de medicatie voorgeschreven. Dat de huisarts de diagnose gemist heeft, kan haar evenmin worden verweten nu deze op grond van de klachten van klager moeilijk te stellen was. Het tuchtcollege is wél van oordeel dat de huisarts zich zowel bij het uitvoeren van het onderzoek als bij het volgen van het bloedonderzoek te passief heeft opgesteld. Zeker omdat de huisarts een duidelijk niet-pluis gevoel had, is het college van oordeel dat een uitgebreider lichamelijk onderzoek had moeten worden verricht. Daarnaast heeft de huisarts bij het volgen van het onderzoek, ondanks haar verzoek om de uitslagen voor 17.00 uur te ontvangen, geen actie ondernomen toen deze uitslagen er niet waren. Tevens heeft zij verzuimd om tijdens haar afwezigheid de volgende dag een collega te verzoeken de uitslagen in de gaten te houden en heeft zichzelf hier ook niet naar gevraagd toen zij om 17.30 uur voor een overleg in de praktijk was. De klachten inzake

het onvolledige onderzoek en het niet-adequaat volgen van de resultaten worden gegrond bevonden. Het college acht daarom de maatregel van waarschuwing passend.

mr. drs. M. Huijskens

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven

Datum uitspraak: 06-03-2014

ECLI: ECLI:NL:TGZREIN:2014:37

Zaaknummer: 13211

Rechters: P.G.Th. Lindeman-Verhaar, P.J.M. van Wersch, C.S.L.M. Stuurman, W.F.R.M. Koch, J.D.M. Schelfhout en N.A.M. Sinjorgo

Advocaten: M. van de Graaf

Wetsartikelen: 40 Wet BIG en 47 Wet BIG

RECHTSPRAAK

X/Y

Digitale dossiers jeugdzorg geen bestuurlijke aangelegenheid.

RTL heeft het college van B&W verzocht om openbaarmaking van delen van het Digitaal Dossier Jeugdzorg, geanonimiseerd en niet tot de persoon herleidbaar. Digitaal Dossier Jeugdgezondheidszorg (DD JGZ) is een medisch dossier dat wordt gebruikt door artsen, verpleegkundigen en assistenten die werkzaam zijn in de jeugdgezondheidszorg. De gegevens worden verzameld met als doel het kunnen volgen van de gezondheid en de ontwikkeling van kinderen. B&W heeft het verzoek afgewezen omdat het verzochte geen bestuurlijke aangelegenheid is in de zin van de Wob. Daartegen is verzoeker in bezwaar en beroep gegaan. Het beroep wordt afgewezen door de rechtbank. Een bestuurlijke aangelegenheid in de zin van artikel 1, aanhef en onder b, van de Wob heeft betrekking op beleid van een bestuursorgaan, waaronder de voorbereiding en de uitvoering ervan. De gemeente heeft gesteld dat de gegevens, zoals opgenomen in het DD JGZ, niet beleidsmatig worden gebruikt. De per persoon geregistreerde gegevens uit het DD JGZ hebben dan ook geen betrekking op een bestuurlijke aangelegenheid. De omstandigheid dat de inhoud van de dossiers verwerkt wordt in rapporten op geaggregeerd niveau maakt niet dat de onderliggende gegevens uit het DD JGZ in dat geval wel binnen de reikwijdte van het begrip bestuurlijke aangelegenheid vallen. Immers, het beleid is in dat geval niet direct gebaseerd op de gegevens uit het DD JGZ, maar op de geaggregeerde gegevens in een rapport. Deze rapporten kunnen, voor zover ze door verweerder ten grondslag zijn gelegd aan beleid, mogelijk wel worden gezien als informatie over een bestuurlijke aangelegenheid, maar daarop richtte het verzoek zich niet.

mr. A.C. de Die

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 05-03-2014

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2014:2747

Zaaknummer: AWB-13_7320

Rechters: D. Allewijn, K. Schaffels en Th.L. Bellekom

Wetsartikelen: 3 lid 2 Wob

RECHTSPRAAK

X/Y

Beoordeling van het handelen van een gz-psycholoog. De rechtbank had deze psycholoog benoemd tot deskundige. De gz-psycholoog heeft wegens een vertrouwensbreuk de opdracht niet kunnen afmaken. Zowel het Regionaal Tuchtcollege als het Centraal Tuchtcollege komen tot het oordeel dat de gz-psycholoog geen verwijt valt te maken, ook al heeft zij haar onderzoek niet kunnen afronden.

Klaagster en haar echtgenoot hebben een kind en zijn van echt gescheiden. Klaagster heeft tegen de vader aangifte gedaan van mishandeling en mogelijk misbruik van het kind. De rechtbank heeft overwogen dat hij zich onvoldoende voorgelicht acht om een beslissing te nemen op verzoeken omtrent het gezag en de verblijfplaats. De rechtbank heeft FORA benoemd tot deskundige. De tuchtrechtelijk aangeklaagde gz-psycholoog is werkzaam bij FORA. De gz-psycholoog was verantwoordelijk voor het psychologisch onderzoek van het kind en had de leiding over de interactieobservaties tussen klaagster en het kind en tussen de vader en het kind. FORA heeft besloten het onderzoek af te sluiten met de reeds verkregen onderzoeksbevindingen, onder meer omdat er sprake was van een gebrek aan overeenstemming over de gehanteerde onderzoeksprocedure/werkwijze (ontstane vertrouwensbreuk). De rechtbank heeft FORA bij beschikking ontslagen van de verplichting tot het uitbrengen van een deskundigenbericht. FORA heeft het verslag van het onderzoeksverloop aan de rechtbank gestuurd.

Klaagster heeft een elftal klachten over het betreffende onderzoek. Een van de klachten komt erop neer dat de gz-psycholoog tijdens het onderzoek in strijd heeft gehandeld met nationale en internationale richtlijnen op het gebied van de kindermishandeling en seksueel misbruik, alsmede op het gebied van familiaal huiselijk geweld en dat de gz-psycholoog zich niet professioneel en deskundig heeft gedragen.

Het Regionaal Tuchtcollege te Amsterdam heeft de klachten gezamenlijk beoordeeld en heeft alle klachtenonderdelen ongegrond geacht. Daaraan voegt het college toe dat het feit dat de gz-psycholoog haar taak niet heeft kunnen volbrengen haar niet kan worden verweten.

Het Centraal Tuchtcollege voegt aan de overwegingen van het Regionaal Tuchtcollege toe dat uit de stukken, noch uit het verhandelde ter zitting is gebleken dat de onderzoekscontacten van de psycholoog met het kind hebben geleid tot nodeloze belasting van het kind, die niet inherent is aan het onderzoek. Naar het oordeel van het Centraal Tuchtcollege heeft de psycholoog gehandeld overeenkomstig de Beroepscode voor psychologen. Het Centraal Tuchtcollege verwerpt daarom het beroep.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 13-03-2014

ECLI: ECLI:NL:TGZCTG:2014:130

Zaaknummer: c2013.162

Rechters: E.J. van Sandick, J.K.M. Gevers, M.W. Zandbergen, R.M.H. Schmitz en M.J.M. van Son

Advocaten: R.A. Korver en mr. C. Velink

Wetsartikelen: 40 Wet BIG en 47 Wet BIG

RECHTSPRAAK

DSW/Huisarts X

De vordering van DSW/Stad Holland om medewerking aan informatieverstrekking in het kader van een fraudeonderzoek is te vergaand omdat in de vordering geen waarborg is opgenomen waarmede wordt verzekerd dat de te verstrekken informatie slechts wordt gebruikt met het oog op het doel waarvoor die informatie wordt gevraagd. De voorzieningenrechter wijst de vordering van DSW/Stad Holland af.

DSW en Stad Holland zijn zorgverzekeraars. Sinds 1999 hebben zij jaarlijks een overeenkomst 'Zorgverzekeraar – vrijgevestigd huisarts' gesloten met gedaagde, een huisarts. Uit onderzoek van DSW/Stad Holland is gebleken dat de declaraties van de huisarts zowel qua structuur als qua aantallen excessief afwijken van wat landelijk gemiddeld is onder huisartsen. DSW/Stad Holland hebben daarom een fraudeonderzoek gestart.

Ten behoeve van dat fraudeonderzoek wordt de huisarts verzocht tot overlegging van verschillende gegevens, waaronder zijn financiële administratie, de salarisadministratie en jaarrekeningen. De huisarts weigert medewerking, waarop DSW/Stad Holland de huisarts in rechte hebben betrokken.

DSW/Stad Holland vorderen, kort gezegd, een bevel tot medewerking door de huisarts aan het fraudeonderzoek.

De voorzieningenrechter oordeelt dat voor de huisarts uit de Zorgverzekeringswet en Regeling zorgverzekering de verplichting voortvloeit om op verzoek gegevens en inlichtingen te verstrekken aan DSW/Stad Holland. Die plicht geldt echter slechts voor zover de gegevens en inlichtingen noodzakelijk zijn voor de uitvoering van de zorgverzekering en/of de Zorgverzekeringswet. Naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid, die op grond van de contractuele relatie tussen partij in aanvulling op de wettelijke regels blijven gelden, vloeit voort dat geen verdergaande plicht tot het verstrekken van gegevens en inlichtingen kan worden aangenomen dan noodzakelijk is. Daarbij dienen waarborgen in acht te worden

genomen om te verzekeren dat de gevorderde informatie slechts wordt gebruikt met het oog op het doel waarvoor die informatie wordt gevraagd. Gelet hierop oordeelt de voorzieningenrechter de vordering van DSW/Stad Holland te vergaand, omdat daarin geen waarborg is opgenomen om te verzekeren dat de te verstrekken informatie slechts wordt gebruikt met het oog op het doel waarvoor die informatie wordt gevraagd.

De rechter wijst de vordering van DSW/Stad Holland af.

mr. drs. B.A. van Schelven

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 07-03-2014

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2014:1740

Zaaknummer: C/10/444665 / KG ZA 14-132

Rechters: A.F.L. Geerdes

Advocaten: D. van Tilborg en C. van Balen

Wetsartikelen: 87 Zvw, 88 Zvw en 7.10 RZv

RECHTSPRAAK

GGzE/Nza

Er is noch sprake van een novum, noch van bijzondere omstandigheden op grond waarvan de NZa had moeten terugkomen van de tariefbeschikking waarmee de aanvaardbare kosten 2010 zijn vastgesteld, en waaraan formele rechtskracht toekomt. Het CBb verklaart het beroep van GGzE ongegrond.

Stichting Geïntegreerde Geestelijke Gezondheidszorg Eindhoven en de Kempen (hierna: GGzE), een instelling die geestelijke gezondheidszorg verleent, heeft tezamen met zorgverzekeraars CZ en UVIT bij de Nederlandse Zorgautoriteit (hierna: NZa) een nacalculatieformulier ingediend voor de vaststelling van de aanvaardbare kosten 2010. De NZa heeft dat verzoek afgewezen, waartegen door GGzE bezwaar is gemaakt. De NZa heeft dat bezwaar ongegrond verklaard. GGzE heeft beroep ingesteld.

GGzE stelt geen bezwaar te hebben gemaakt tegen de eerdere en op eenzijdig verzoek van de zorgverzekeraars vastgestelde tariefbeschikking omdat zij toen met hen nog geen overeenstemming had over de hoogte van de overproductie in het Zvw-deel.

Het CBb overweegt dat naar Nederlands bestuursrecht geen rechtsregel eraan in de weg staat dat en bestuursorgaan terugkomt van een door hem genomen besluit, dat naar nationaal recht definitief is geworden, zelfs niet indien geen sprake is van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden (nova). Indien het bestuursorgaan weigert van een definitief geworden besluit te komen, dient de bestuursrechter het oorspronkelijke besluit tot uitgangspunt te nemen en zich in beginsel te beperken tot de vraag of sprake is van nova en zo ja, of het bestuursorgaan daarin aanleiding had behoren te vinden van het oorspronkelijke besluit terug te komen. Daarbij ligt het op de weg van de indiener van het verzoek nova naar voren te brengen.

De overeenstemming tussen GGzE en de zorgverzekeraars over de hoogte van de overproductie is geen novum, noch een bijzondere omstandigheid waarin de NZa aanleiding had moeten zien terug te komen op de tariefbeschikking van 1 oktober 2011. GGzE had

bezwaar kunnen maken tegen die eerdere tariefbeschikking, waarbij GGzE dan had kunnen aangeven waarom destijds nog geen overeenstemming met de zorgverzekeraars was bereikt, en dat zij erop mocht vertrouwen dat, indien overeenstemming met zorgverzekeraars was bereikt, de NZa een gezamenlijk nacalculatieverzoek alsnog zou honoreren.

Het CBb verklaart het beroep van GGzE ongegrond.

mr. drs. B.A. van Schelven

Instantie: College van Beroep voor het bedrijfsleven

Datum uitspraak: 14-03-2014

ECLI: ECLI:NL:CBB:2014:100

Zaaknummer: AWB 12/1051

Rechters: M.A. van der Ham, E.R. Eggeraat en P. van der Zanden

Advocaten: D. van Tilborg, G.R.J. de Groot en J.M.E. Citteur

Wetsartikelen: 4:84 Awb en 35 Wmg

RECHTSPRAAK

Atrium MC/NZa

In de NZa-beleidsregel is geabstraheerd van de mate waarin individuele ziekenhuizen aan de overschrijding van het Budgettair Kader Zorg hebben bijgedragen. Het CBb verklaart het beroep van Atrium MC ongegrond.

Het ziekenhuiskader van het Budgettair Kader Zorg (hierna: BKZ) is in 2009 met € 316,4 miljoen overschreden. De voor die overschrijding opgelegde structurele korting op zorg geleverd door instelling voor medisch-specialistische zorg bedraagt in 2011 € 233 miljoen. Die korting wordt op basis van de NZa-Beleidsregels Budgetkorting 2011 in verband met overschrijding ziekenhuiskader (BR/CU-2036) op generieke wijze verwerkt.

Voor Stichting Atrium Medisch Centrum Parkstad (hierna: Atrium MC), een instelling voor medisch-specialistische zorg, heeft de NZa de korting (op het functioneel budget van Atrium MC) bij tariefbeschikking vastgesteld op € 3.347.198. Atrium MC heeft daartegen bezwaar gemaakt. Dat is door de NZa ongegrond verklaard. Atrium MC heeft beroep ingesteld.

Atrium MC stelt dat zij met een reële volumegroei van 1,32% niet heeft bijgedragen aan de overschrijding van het BKZ, zijnde 2,2%.

Het CBb oordeelt dat, voor zover in de beleidsregel is geabstraheerd van de mate waarin individuele ziekenhuizen aan de overschrijding van het BKZ hebben bijgedragen, dat berust op een keuze die is ingegeven door het motief van kostenbeheersing, waarbij de verantwoordelijkheid voor een eventuele budgetoverschrijding geen rol heeft gespeeld. Die keuze heeft het CBb reeds eerder rechtmatig geoordeeld. De onderlinge verschillen in de mate van budgetoverschrijding zijn daarmee, ongeacht hun oorzaak, een omstandigheid die in de beleidsregel is verdisconteerd, zodat die niet kunnen worden betrokken in de beoordeling van de gebruikmaking van artikel 4:84 Awb door de NZa.

Het CBb verklaart het beroep ongegrond.

mr. drs. B.A. van Schelven

Instantie: College van Beroep voor het bedrijfsleven

Datum uitspraak: 06-03-2014

ECLI: ECLI:NL:CBB:2014:95

Zaaknummer: AWB 12/578

Rechters: W. Aardenburg, W.E. Doolaad, M.A. van der Ham en H.O. Kerkmeester

Advocaten: B. Megens, D. van Dijkmans Gunst en J.A.E. van der Jagt-Jobsen

Wetsartikelen: 57 Wmg

RECHTSPRAAK

Amphia/NZa

De (wetsgeschiedenis van de) Wmg noch de jurisprudentie verzet zich tegen een korting op het functioneel budget waarin een kostenoverschrijding in het niet-gereguleerde segment wordt meegenomen. Het CBb verklaart het beroep van Amphia ongegrond.

Het ziekenhuiskader van het Budgettair Kader Zorg (hierna: BKZ) is in 2009 met € 316,4 miljoen overschreden. De voor die overschrijding opgelegde structurele korting op zorg geleverd door instellingen voor medisch-specialistische zorg bedraagt in 2011 € 233 miljoen. Die korting wordt op basis van de NZa-Beleidsregels 'Budgetkorting 2011 in verband met overschrijding ziekenhuiskader (BR/CU-2036)' op generieke wijze verwerkt.

Voor Stichting Amphia (hierna: Amphia), een instelling voor medisch-specialistische zorg, heeft de NZa de korting (op het functioneel budget) bij tariefbeschikking vastgesteld op € 4.945.622. Amphia heeft daartegen bezwaar gemaakt. Dat is door de NZa ongegrond verklaard. Amphia heeft beroep ingesteld.

Amphia stelt dat de korting geen wettelijke basis heeft, omdat de korting ook ziet op de vrije tarieven in het B-segment.

Het CBb oordeelt dat uit de jurisprudentie niet volgt dat de Wet marktordening gezondheidszorg (hierna: Wmg) zo dient te worden geïnterpreteerd dat tarief- en/of budgetkortingen slechts mogelijk zijn als sprake is van tariefregulering. Ook oordeelt het CBb dat geen korting is toegepast op het B-segment, en dat uit de wetsgeschiedenis niet blijkt dat een kostenoverschrijding in het niet-gereguleerde segment niet mag worden meegenomen bij het bepalen van de omvang van de korting op het wel gereguleerde segment.

Het CBb verklaart het beroep ongegrond.

mr. drs. B.A. van Schelven

Instantie: College van Beroep voor het bedrijfsleven

Datum uitspraak: 06-03-2014

ECLI: ECLI:NL:CBB:2014:94

Zaaknummer: AWB 12/486

Rechters: W.E. Doolgaard, M.A. van der Ham en H.O. Kerkmeester

Advocaten: M.M. Jansen, C.J. de Boer en J.A.E. van der Jagt-Jobsen

Wetsartikelen: 57 Wmg

RECHTSPRAAK

NMT/NZa

De NZa had bij de uitoefening van diens handhavingsbevoegdheden rekening moeten houden met het belang dat de NMT heeft bij handhaving van de aan haar leden toegezegde vertrouwelijkheid. Het CBb verklaart het beroep van de NMT gegrond.

De NZa heeft de Nederlandse Maatschappij tot bevordering der Tandheelkunde (hierna: NMT) bij brief verzocht gegevens te verstrekken. Die heeft de NZa nodig om op gefundeerde wijze te kunnen beslissen over tarieven van tandartsen die orthodontistische zorg leveren en de tarieven van orthodontisten voor door hen verleende orthodontistische zorg. De NMT heeft geen gehoor gegeven aan het verzoek. De NZa heeft uiteindelijk een aanwijzingsbesluit genomen ter verstrekking van de gevraagde gegevens. De NMT heeft daaraan niet voldaan, waarop de NZa een dwangsom heeft opgelegd aan de NMT.

De NMT heeft bezwaar gemaakt tegen zowel het aanwijzings- als het dwangsombesluit. De NZa heeft beide ongegrond verklaard. De NMT heeft daar beroep tegen ingesteld.

De NMT stelt dat haar leden de verzochte gegevens vrijwillig aan haar verstrekken in het kader van het project Peilstations, dat ziet op de beroepsuitoefening van tandartsen in Nederland. Onder die gegevens bevinden zich ook privacygevoelige financieel-economische gegevens, die de leden enkel onder garantie van strikte vertrouwelijkheid aan haar verstrekken.

Het CBb oordeelt dat de NZa bij een rechtmatige uitoefening van haar handhavingsbevoegdheden alle in het geding zijnde belangen dient af te wegen, alvorens van die bevoegdheden gebruik te maken. Het CBb oordeelt verder dat de NMT een zwaarwegend belang heeft bij de bereidheid van haar leden tot deelname aan het project Peilstations, en dat de NZa in de beslissing op bezwaar niet is ingegaan op dat belang. De NZa heeft ter zitting ook niet duidelijk weten te maken waarom niet tot een ander besluit zou zijn gekomen indien wel rekening zou zijn gehouden met dat belang.

Het CBb verklaart het beroep gegrond en vernietigt het bestreden besluit.

mr. drs. B.A. van Schelven

Instantie: College van Beroep voor het bedrijfsleven

Datum uitspraak: 27-02-2014

ECLI: ECLI:NL:CBB:2014:97

Zaaknummer: AWB 13/233

Rechters: C. Bouwman, W.E. Doolaard, R.F.B. van Zutphen en C.J. Waterbolk

Advocaten: W.I. Koelwijn en G.R.J. de Groot

Wetsartikelen: 61 Wmg, 76 Wmg en 82 Wmg

RECHTSPRAAK

Vierstroom/Achmea Zorgkantoor

Achmea heeft haar (procedure)regels correct toegepast. De voorzieningenrechter wijst de vordering van Vierstroom af.

Vierstroom B.V. richt zich op (thuis)zorgactiviteiten en sluit jaarlijks overeenkomsten met zorgkantoren over productieafspraken voor het verlenen van zorg in natura. In de regio Rotterdam sluit Vierstroom reeds verschillende jaren achtereen dergelijke overeenkomsten met Achmea. Sinds 1 januari 2013 verleent Vierstroom ook bepaalde zorg buiten kantooruren, zogeheten ongeplande zorg.

Achmea heeft – conform de daarover in het Achmea Inkoopdocument AWBZ 2014 opgenomen (procedure)regels – Vierstroom telefonisch verzocht de bestaande afspraken voor ongeplande zorg te herzien, en voor 2014 een nieuw voorstel te doen. Vierstroom offreert de ongeplande zorg voor € 250.000. Achmea heeft Vierstroom daarop meegedeeld voor de meest doelmatige offerte te kiezen, wat betekent dat Achmea de ongeplande zorg in 2014 bij een andere zorgaanbieder zal contracteren.

Vierstroom heeft Achmea daarop in rechte betrokken en vordert, kort gezegd, dat Achmea wordt verboden met een andere partij dan Vierstroom te contracteren voor de ongeplande zorg in de regio Rotterdam voor 2014. Vierstroom stelt daarbij dat Achmea onder andere in strijd heeft gehandeld met de eigen (procedure)regels.

De rechter oordeelt dat de (procedure)regels uit het Inkoopdocument moeten worden uitgelegd aan de hand van de cao-norm, omdat het gaat om een meerzijdige rechtsverhouding, waarbij derden geen invloed hebben op de inhoud en formulering van de (procedure)regels. Uit de concrete invulling die in de Nota van Inlichtingen aan het begrip ‘significant doelmatiger’ wordt gegeven, vloeit voort dat dit criterium slechts relevant is in het kader van het al dan niet toelaten van een nieuwe zorgaanbieder om te concurreren met de bestaande zorgaanbieder, niet in het kader van een vergelijking tussen beide aanbieders om tot een keuze te komen. De handelwijze van Achmea is daarom niet strijdig met de eigen (procedure)regels.

De rechter wijst het gevorderde af.

mr. drs. B.A. van Schelven

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 30-12-2013

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2013:19223

Zaaknummer: C-09-456338

Rechters: G. Arestis en G.P. van Ham

Advocaten: N. van den Burg en T.R.M. van Helmond

RECHTSPRAAK

X/Y

Het gaat in deze zaak om het seksueel overschrijdend handelen van een psychotherapeut, tevens BIG-geregistreerd arts, tijdens behandelsessies met patiënten. Na een waarschuwing door de organisatie waar de psychotherapeut werkzaam was, vond wederom seksueel grensoverschrijdend gedrag plaats. Het regionaal tuchtcollege is mede daarom van oordeel dat een onvoorwaardelijke schorsing voor de duur van een jaar voor zowel zijn inschrijving als arts en psychotherapeut passend is.

De psychotherapeut, tevens BIG-geregistreerd arts, was werkzaam bij klager, organisatie A. In 2005 is de psychotherapeut gestart met psychoanalyse bij patiënte D. Tijdens deze behandelingen heeft de psychotherapeut een aantal 'troosthugs' aan patiënte D gegeven. In 2007 krijgt klager een melding van een andere patiënte, die ook 'troosthugs' had gekregen van de psychotherapeut tijdens behandelsessies. Naar aanleiding hiervan besluit klager dat de psychotherapeut een supervisietraject moet volgen. Echter, ook na dit traject heeft de psychotherapeut 'troosthugs' aan patiënte D gegeven. In maart 2011 zoent de psychotherapeut met patiënte D en tijdens de laatste vijf behandelingen, in juli 2011, vinden er zelfs vrijpartijen plaats. Na de behandelingen heeft hij patiënte D nog tweemaal gezien, waarbij wederom seksueel contact heeft plaatsgevonden. Tijdens de nabespreking in januari 2012 laat de psychotherapeut aan de patiënte weten dat hij verliefd op haar is. Een jaar later heeft de patiënte klager ingelicht, die vervolgens een klacht heeft ingediend tegen de psychotherapeut.

Klager verwijt de psychotherapeut dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan grensoverschrijdend seksueel gedrag tijdens behandelingen met patiënten. Het college verwijst in zijn overwegingen naar delen van de richtlijn van de KNMG 'Seksueel contact tussen arts en patiënt, het mag niet en het mag nooit'. Het college concludeert dat de psychotherapeut heeft gehandeld in strijd met voornoemde richtlijn en dat hij dat ook niet heeft betwist. De klacht wordt gegrond verklaard. Bij het bepalen van de op te leggen maatregel acht het college het zwaar wegen dat de psychotherapeut zijn grensoverschrijdend

gedrag heeft voortgezet, ondanks een waarschuwing van klager en het gevolgde supervisietraject. Om die reden acht het college de maatregel van een onvoorwaardelijke schorsing voor de duur van een jaar voor zowel zijn inschrijving als arts en psychotherapeut passend.

mr. drs. C. van der Kolk

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam

Datum uitspraak: 01-04-2014

ECLI: ECLI:NL:TGZRAMS:2014:26

Zaaknummer: 2013/330(p)

Rechters: E.A. Messer, R.J. Takens, C.H.J.A.M. van Vijfeiken, C.M. Sonnenberg en E.D.M. Masthoff

Advocaten: J. Ijdis en J.A. Heeren

Wetsartikelen: 47 lid 1 Wet BIG

RECHTSPRAAK

X/Y

Het gaat in deze zaak om een man (klager) en vrouw die gedurende 10 jaar getrouwd zijn geweest. Zij hebben tijdens dit huwelijk samen een zoon gekregen, G. Na 10 jaar raken klager en de vrouw verwickeld in een echtscheiding. In het kader van de echtscheiding wordt een omgangsregeling overeengekomen, die de vrouw niet nakomt. Om nakoming te bewerkstelligen, start klager verschillende procedures. De vrouw verdenkt klager van (seksueel) misbruik van hun zoon G. Op verzoek van de vrouw worden verschillende rapportages uitgebracht, waarin onderzocht is of sprake is van misbruik door klager van G. Verweerster, gezondheidszorgpsycholoog, speelt een grote rol in deze rapportages, aangezien zij sommige zelf heeft uitgebracht en bij een andere rapportage zijdelings betrokken was. Klager verwijt verweerster dat zij vooringenomen was bij het opstellen van de rapportages, dat zij is uitgegaan van eenzijdige bronnen en klager om toestemming had dienen te vragen bij het uitbrengen van een van de rapportages. Ook verwijt klager haar dat zij contact heeft opgenomen met Zembla en jegens hen onjuiste uitlatingen heeft gedaan over klager. Het college oordeelt dat de klacht grotendeels gegrond is en acht de maatregel van een berisping passend.

Op verzoek van de vrouw wordt door H, naar eigen zeggen, een specialist op het gebied van kindermishandeling, in mei 2010 een rapport uitgebracht. In het rapport wordt de conclusie getrokken dat klager G zou hebben mishandeld. Tegen deze deskundige heeft klager toen een klacht ingediend. Het regionaal tuchtcollege heeft in die betreffende zaak geoordeeld: 'dat verweerder met zijn rapportage in ernstige mate in gebreke is gebleven, zowel waar het betreft de totstandkoming van het rapport als waar het gaat om de inhoud daarvan.' De inschrijving van H in het BIG-register wordt voorwaardelijk geschorst voor de duur van één jaar met een

proeftijd van twee jaar, met de bijzondere voorwaarde dat hij gedurende de proeftijd geen rapportages, onderzoeksverslagen of risicotaxaties op het gebied van kindermishandeling uitbrengt.

Een jaar later geeft de vrouw een forensisch psycholoog, J, de opdracht een rapport uit te brengen over onder meer de validiteit van de conclusies van het rapport van H, met name ten aanzien van H's verdenkingen dat klager G seksueel zou hebben misbruikt en mishandeld. Dit rapport werd uitgebracht onder supervisie van verweerster.

De rechtbank geeft bij beschikking van 10 november 2010, naar aanleiding van de wederzijdse verzoeken van de vrouw en klager om de hoofdverblijfplaats en het eenhoofdig gezag aan de vrouw dan wel klager toe te kennen, aan dat de vrouw, klager en G door een bureau voor forensische diagnostiek moeten worden onderzocht. Het bureau geeft echter aan bij de rechtbank dat het onderzoek in een impasse is geraakt doordat de vrouw niet haar volledige medewerking verleent en geen vertrouwen heeft in de onderzoeksmethode. Door de impasse met dit bureau verzoekt de rechtbank aan het Nederlandse Instituut voor de Forensische Psychiatrie en Psychologie een advies uit te brengen.

In juni 2011 vraagt de vrouw aan verweerster om bij haar onderzoek te verrichten en een rapportage op te stellen over de vraag of de vrouw een 'fit parent' is en of de weerstanden van de vrouw in de richting van klager gestoeld zijn op enig psychologisch dan wel psychiatrisch ziektebeeld bij haar.

De rechtbank heeft uiteindelijk de hoofdverblijfplaats van G bepaald bij klager en hem belast met het ouderlijk gezag. Tegen deze beschikking heeft de vrouw hoger beroep ingesteld. In het kader van dit hoger beroep heeft verweerster op verzoek van de vrouw wederom een deskundigenbericht opgesteld, waarbij zij antwoord heeft gegeven op onder meer de vraag of het oordeel van de rechtbank ten aanzien van de juistheid van de rapportages (van het NIFP) stand kan houden.

Ten slotte heeft verweerster op eigen initiatief contact opgenomen met Zembla, die een documentaire maakt over vechtscheidingen, en in dat kader research deed naar de zaak tussen klager en de vrouw. Verweerster heeft haar visie op het geheel gegeven.

Klager verwijt verweerster dat zij geen opdracht had mogen aanvaarden voor de door haar opgestelde rapportages, dat zij vooringenomen is geweest en dat zij van eenzijdige bronnen is uitgegaan.

Daarnaast stelt klager dat verweerster zonder zijn toestemming een oordeel heeft gegeven over de door het NIFP uitgebrachte rapportages over hem en zijn zoon. Ten slotte verwijt

klager verweerster dat zij contact heeft opgenomen met Zembla en daarbij onjuiste uitlatingen heeft gedaan.

Verweerster voert primair aan dat de werkzaamheden niet vallen onder artikel 47 van de wet BIG en dus niet onder de reikwijdte van het tuchtrecht. Het college oordeelt dat voornoemde gedragingen wel onder artikel 47 vallen, omdat het opmaken van een forensische rapportage een vorm van individuele gezondheidszorg is.

Met betrekking tot de inhoudelijke beoordeling oordeelt het college als volgt. Verweerster stond wel vrij de opdrachten tot het opmaken van een rapportage aan te nemen. Het is partijen immers toegestaan om een partijdeskundige in te schakelen in een civiele procedure. Ten aanzien van het rapport, waarbij verweerster supervisor van J was, oordeelt het college als volgt. Uit het cv van H blijkt dat verweerster meer dan een strikt professioneel-inhoudelijke relatie had, waardoor zij medewerking aan de opdracht had moeten nalaten. Daarnaast voldeed deze rapportage niet aan de daaraan te stellen eisen, zoals blijkt uit vaste jurisprudentie van het Centraal Tuchtcollege. Wat betreft de eerste door verweerster zelfstandig opgestelde rapportage oordeelt het college dat ook deze rapportage niet voldoet aan de eerder genoemde eisen. Met betrekking tot de tweede rapportage, die door verweerster zelfstandig is opgesteld, oordeelt het college dat het verweerster vrij stond een oordeel te geven over de NIFP-rapportages die zagen op klager en G, alhoewel het college het wel laakbaar acht, aangezien de onderzoeksvraag niet zag op de rapportages die gingen over klager.

Ten slotte oordeelt het college dat verweerster in strijd heeft gehandeld met artikel III. 2.3.5 van de Beroepscode voor Psychologen van het Nederlands Instituut van Psychologen, door zelf contact op te nemen met Zembla. De klacht wordt grotendeels gegrond verklaard. Het college acht bij het bepalen van de maatregel van belang dat verweerster in haar rapportages en haar verweer benadrukt dat een deskundige gehouden is aan zijn professionele onafhankelijkheid, maar dat zij zelf deze onafhankelijkheid in de situatie tussen de vrouw en klager, niet heeft weten te bewaren. Er is een vermenging tussen haar professionele en niet-professionele rol ontstaan. Bij gebrek aan inzicht op dit punt acht het college een maatregel in de vorm van een berisping passend.

mr. drs. C. van der Kolk

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam

Datum uitspraak: 01-04-2014

ECLI: ECLI:NL:TGZRAMS:2014:27

Zaaknummer: 2013/035gzp

Rechters: E.A. Messer, P. Citroen, de L Nobel, C.E. Polak en C.H.J. van de Vijfeiken

Wetsartikelen: 47 lid 1 Wet BIG

RECHTSPRAAK

X/Y

In de onderhavige kwestie beoordeelt het tuchtcollege de behandeling van een tandarts onder de maat. Omdat hij reeds eerder aan het tuchtcollege verantwoording heeft moeten leggen, acht het tuchtcollege nu een schorsing van 6 maanden op haar plaats.

Van 1 mei 2011 tot 30 april 2013 was tandarts X in loondienst werkzaam in de tandartsenpraktijk, alwaar klaagster door tandarts X is behandeld. Klaagster is op 1 december 2011 voor het eerst in de praktijk geweest. Tandarts X heeft haar op 5 december 2011 onderzocht en vastgesteld dat het om een overbite ging, met multiple cariës, tandvlees toestand catastrofaal, met ASA score 4 (een door tandarts X aangegeven score, waarbij het college opmerkt dat ASA wellicht verwisseld wordt met DPSI). Op 6 december 2011 is tandarts X met de behandeling begonnen. Er zijn toen vullingen in de 25 en 34 aangebracht. Tandarts X heeft klaagster een begroting toegezonden voor het plaatsen van een aantal kronen. Klaagster is met die begroting akkoord gegaan en op 8 december 2011 is tandarts X begonnen met het plaatsen van kronen die op 20 december 2011 vast zijn ingezet. Op 3 januari 2012 is tandarts X begonnen met een frame boven en onder, welke op 11 januari 2012 is ingezet. Vervolgens heeft tandarts X nog behandelingen uitgevoerd aan andere elementen.

Klaagster stelt zich op het standpunt dat tandarts X toerekenbaar tekort is geschoten in de nakoming van de behandelingsovereenkomst. Zij voert daartoe aan dat zij voor de behandelingen een bedrag van € 1915,40 heeft betaald. Na uitvoering van de betreffende behandelingen ondervond klaagster zeer veel pijn. Reden voor haar om zich te wenden tot het ziekenhuis. Inmiddels wordt klaagster bijgestaan door een KNO-arts, een kaakchirurg en een tandarts. Klaagster is van mening dat haar huidige klachten zijn ontstaan dan wel zijn verergerd door de behandelingen die tandarts X heeft uitgevoerd. De door tandarts X geplaatste kronen sloten niet goed op elkaar aan, waardoor diverse ontstekingen zijn ontstaan en er heeft geen endodontische behandeling plaatsgevonden, terwijl dit wel was afgesproken. Bovendien heeft tandarts X geen afdoende reactie gegeven op de brief die klaagster heeft gezonden. Klaagster heeft voorts gesteld dat tandarts X niet heeft uitgelegd wat hij allemaal ging doen; er is geen begroting besproken, klaagster heeft alleen de begroting voor de kronen

ontvangen; klaagster betwist dat zij een schrijven heeft ondertekend inhoudend dat zij het eens was met een behandeling met kronen zonder parodontale behandeling.

Op grond van het dossier en de standpunten van partijen is het college ten eerste van oordeel dat tandarts X ernstig is tekortgeschoten in de voorlichting over de behandeling en de daarbij behorende kosten.

Met betrekking tot de behandeling overweegt het college dat tandarts X zonder parodontale behandeling aan de behandeling met kronen is begonnen. Tandarts X heeft hierbij niet zijn verantwoordelijkheid genomen. Hij had zonder die parodontale behandeling niet aan de behandeling met kronen mogen beginnen. Hij kan zich bovendien niet achter het overleg met de werkgever verschuilen, nu de werkgever geen tandarts is noch deskundig is op het gebied van de tandheelkunde. Tandarts X zelf is verantwoordelijk voor de gekozen behandeling en de wijze waarop hij die behandeling uitvoert en voor de resultaten ervan. Daarbij komt dat in de overgelegde brief van het ziekenhuis d.d. 27 februari 2013 de volgende conclusies te lezen zijn: 'De 14 24 25 behoeven een herbehandeling vanwege een onvoldoende kanaalvulling. Echter de voornaamste oorzaak van de gevoeligheid ligt in de slechte pasvorm van de frontkronen. Die ook gedeeltelijk verblokt zijn. De kronen zijn in januari 2012 geplaatst door een collega. Mevrouw wil ivm extreme angst onder geen beding terug naar de voormalige huistandarts.' Bovendien heeft het college uit het dossier afgeleid dat tandarts X amoxicilline heeft voorgeschreven zonder een diagnose te stellen. Ook met betrekking tot het reageren op een of meerder brieven verschuilt tandarts X zich achter de tandartsenpraktijk. Tandarts X gaat ook te dezen voorbij aan zijn eigen verantwoordelijkheid als behandelend tandarts van klaagster. Op grond van hetgeen hiervoor is overwogen, is het college van oordeel dat de klacht gegrond is.

Met betrekking tot de op te leggen maatregel laat het college voormelde beslissing van het Regionaal Tuchtcollege Zwolle d.d. 31 mei 2007 meewegen. Mede op grond daarvan tilt het college zwaar aan hetgeen tandarts X wordt verweten. Alles overziend is het college van oordeel dat te dezen de maatregel van onvoorwaardelijke schorsing van de inschrijving in het register voor de duur van zes maanden passend is.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven

Datum uitspraak: 02-04-2014

ECLI: ECLI:NL:TGZREIN:2014:42

Zaaknummer: 1374

Rechters: P.G.Th. Lindeman-Verhaar, I. Sutorius, R.C.M. van Gorp, R.F. Lamp en G.L.M.M. van der Werff

Wetsartikelen: 40 Wet BIG en 47 Wet BIG

RECHTSPRAAK

X/Y

De onderhavige zaak heeft betrekking op een liesbreukoperatie. De arts in kwestie heeft verwijtbaar gehandeld omdat hij eigenlijk een buikwandbreuk had moeten herstellen. Het feit dat de arts geen inzicht toont in het laakbare van zijn handelen, maakt dat het tuchtcollege hem een berisping oplegt.

In 1994 en 1996 is klager geopereerd aan respectievelijk een hernia inguinalis (liesbreuk) links en rechts. Op 25 juni 2008 werd rechtsonder in de buik een wegdrukbare zwelling gevonden, imponerend als hernia. De echografie toonde ter plaatse van de zwelling een buikwandbreuk, die vooral in staande houding te herkennen is.

Op 25 mei 2011 heeft klager arts X geconsulteerd, die een 'breuk rechts mediaal van SIAS (spina iliaca anterior superior) met een breukpoort van 2-3 cm' aantrof. Arts X stelde voor de breuk te herstellen via een operatie. Op 30 juni 2011 heeft arts X klager geopereerd en daarbij een incisie in de rechterlies gemaakt. Vrijwel direct na de operatie meldde klager dat hij de bobbel nog steeds op dezelfde plaats voelde en dat hij onverminderd klachten van de breuk mediaal van de SIAS ondervond. Hij vroeg zich af of de operatie wel goed was gegaan.

Op 21 juli 2011 consulteerde klager zijn eerste behandelend arts, die constateerde dat er nog steeds een buikwandbreuk 10-15 cm boven het litteken in de rechterlies bestond. Deze constatering werd echografisch bevestigd. Op 9 november 2011 is klager endoscopisch aan een buikwandbreuk (een hernia Spigeli ofwel een hernia van Spiegel) geopereerd, waarbij een incisie vlak onder de navel is gemaakt en caudaal (onder het niveau) van de navel een breuk werd aangetroffen. Na de operatie op 9 november 2011 zijn de zwelling en overige klachten van klager verdwenen.

Klager verwijt verweerder dat hij voorafgaand aan de operatie op 30 juni 2011 niet goed is onderzocht en dat verweerder bij hem niet de afgesproken operatie heeft uitgevoerd: hij heeft namelijk een liesbreukoperatie uitgevoerd terwijl er een operatie wegens een buikwandbreuk had moeten worden uitgevoerd.

Het tuchtcollege volgt klager in zijn klacht. De voornaamste conclusie van het tuchtcollege is dat de hernia Spigeli waaraan klager op 9 november 2011 is geopereerd dezelfde breuk was als die waarvan hij sinds 2008 last had. Dit betekent dat arts X klager op 30 juni 2011 preoperatief niet goed heeft onderzocht en hem vervolgens niet aan een buikwandbreuk rechts heeft geopereerd, maar aan een (vermeende) liesbreuk. Arts X is daarmee in medisch professioneel opzicht tekortgeschoten omdat hij niet heeft gehandeld volgens de eisen die aan een redelijk bekwaam arts worden gesteld. Het tuchtcollege acht dit tuchtrechtelijk verwijtbaar.

De omstandigheid dat arts X tegen beter weten in heeft getracht zowel klager als het tuchtcollege op het verkeerde been te zetten door te volharden in apert onjuiste beweringen wijst volgens het tuchtcollege op een gebrek aan kritische zelfreflectie bij de beoordeling van de onderhavige klacht en op een geringe bereidheid zijn handelen te laten toetsen. Gezien de ernst van de fout en de opstelling van de arts kan niet met een enkele waarschuwing worden volstaan, maar moet een maatregel worden opgelegd die het laakbare van het gedrag van arts X weerspiegelt, aldus het tuchtcollege. Het tuchtcollege legt vervolgens een berisping op.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Groningen

Datum uitspraak: 25-03-2014

ECLI: ECLI:NL:TGZRGRO:2014:10

Zaaknummer: G2013/59

Rechters: H.L.C. Hermans, R.H. de Bock, S.C.J. van Hoof, H. Donkers en R.A. Droog

Advocaten: I. van Leeuwen

Wetsartikelen: 40 Wet BIG en 47 Wet BIG

RECHTSPRAAK

X/Y

Aansprakelijkheid arts in verband met door hem uitgevoerde borstoperaties. Het voorschot voor de door de rechtbank benoemde deskundige is door de arts niet betaald. Aangezien advisering van de rechtbank daardoor niet meer zal plaatsvinden, dient tot uitgangspunt voor de verdere beoordeling te worden genomen dat sprake is geweest van medisch onzorgvuldig handelen. Dat brengt mee dat de arts aansprakelijk is voor de als gevolg daarvan door patiënte geleden schade.

In deze kwestie gaat het om de beoordeling van een door de arts uitgevoerde borstoperatie. Om het handelen en het causaal verband met de schade van patiënte te beoordelen heeft de rechtbank in een eerder tussenvonnis een deskundige benoemd. De arts werd belast met de betaling van het voorschot van de deskundige, maar heeft aangegeven dit voorschot niet te kunnen betalen. Om die reden gaat de rechtbank er in deze procedure van uit dat sprake is geweest van medisch onzorgvuldig handelen dat in verband staat met de schade van de patiënte. De rechtbank gaat vervolgens over tot het begroten van de schade.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 19-03-2014

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2014:2387

Zaaknummer: C/10/384670 / HA ZA 11-1790

Rechters: C. Bouwman

Advocaten: A.R. van Dolder en I.H.M. Baas

Wetsartikelen: 7:453 BW en 6:74 BW

RECHTSPRAAK

A.B./RvT Stichting C.

De onderhavige kwestie ziet op een verzoek aan de Governancecommissie van twee (ex-)bestuurders om het handelen van de Raad van Toezicht van Stichting C., een zorginstelling, te toetsen aan de Zorgbrede Governancecode 2010. De Governancecommissie stelt vast dat de Raad van Toezicht van Stichting C. de artikelen 3.1.1, 4.1.1 en 3.2.2 van de Zorgbrede Governancecode heeft geschonden.

De Stichting C. houdt een zorginstelling op humanistische grondslag in stand. Haar organisatie heeft een landelijk werkgebied en bestaat meer dan dertig jaren. C. biedt professionele zorg en ondersteuning aan mensen met een verstandelijke of andere beperking. In totaal zijn bij haar ongeveer 1100 personen werkzaam, voor ruim 2400 cliënten.

A. is sinds december 1995 in dienst bij Stichting C. als directeur, sinds 2 maart 2006 als enig bestuurder en sinds 1 augustus 2012 als voorzitter van de (tweehoofdige) raad van bestuur (hierna: RvB). B. is vanaf 15 maart 1996 in verschillende functies in dienst van Stichting C. en sinds 1 augustus 2012 als lid van de RvB.

Bij besluit van 17 juli 2013 heeft de Raad van Toezicht (hierna: RvT) A. en B. per direct geschorst als bestuurders. De schorsing van A. is per 1 november 2013 opgeheven. Vanaf die datum heeft A. verlof opgenomen tot het einde van haar dienstverband per 1 januari 2014. De schorsing van B. duurde voort.

In november 2012 heeft A. met de RvT het idee besproken dat zij per 1 september 2014 haar werkzaamheden zou beëindigen. Afgesproken is toen dat beiden hierop in het voorjaar van 2013 zouden terugkomen. Intussen werkte de RvB, in het bijzonder B., aan de ontwikkeling van een nieuw strategisch beleid. In de vergadering van 22 mei 2013 zijn de daarop betrekking hebbende 'transitieplannen' van de RvB besproken met het managementteam en de RvT. De plannen zijn met instemming

ontvangen. Vervolgens heeft A. te kennen gegeven eerder dan per 1 september 2014 te willen vertrekken. Op 7 juni 2013 is tussen de RvT en haar een vaststellingsovereenkomst tot stand gekomen die voorzag in haar vertrek per 1 januari 2014. De RvT wilde zo spoedig mogelijk, naast B. als (beoogd) voorzitter van de RvB, een interim-bestuurder benoemen. Besloten is B. per 1 juli 2013 te benoemen tot voorzitter van de RvB. Deze benoeming heeft plaatsgevonden bij besluit van 27 juni 2013 van de RvT. A. zou per 1 juli 2013 haar voorzitterstaken aan hem overdragen en vervolgens haar eigen werkzaamheden geleidelijk verminderen en tevens gedurende de laatste maanden van 2013 verlof opnemen tot het einde van het dienstverband. De RvT wilde vooralsnog doorgaan met een tweehoofdige RvB en zocht naar een interim-bestuurder. Formeel zou deze eerst tot de RvB kunnen toetreden na het vertrek van A. als bestuurder. Op 12 juni 2013 hebben B. en F. (waarnemend hoofd PO & O) kennisgemaakt met de door de RvT gewenste kandidaat D.

Vervolgens is er – kort gezegd – tussen Stichting C en A. en B. onenigheid ontstaan over de rol van D. In reactie hierop heeft de RvT per direct A. en B. geschorst als bestuurders wegens een onherstelbare vertrouwensbreuk. Op diezelfde dag heeft de RvT D. benoemd tot interim-bestuurder.

Half september 2013 is gebleken dat het draagvlak binnen de organisatie voor D. was weggevallen. De RvT heeft daarop de opdracht aan D. beëindigd en zijn voor zijn werkzaamheden in rekening gebrachte declaraties betaald.

Verzoekers in deze procedure A. en B. stellen dat de RvT door onder meer de besluitvorming inzake de positie van D. en de benoeming van een van zijn leden tot interim-bestuurder in meer dan één opzicht heeft gehandeld in strijd met de Zorgbrede Governancecode 2010 (hierna: de Code). Verzoekers hebben aan de Governancecommissie Gezondheidszorg (verder te noemen: de commissie) de volgende vragen ter toetsing voorgelegd:

- (1) Is de wijze waarop de RvT in de opvulling van de vacature in de Raad van Bestuur (verder: de RvB) heeft (willen) voorzien deugdelijk geweest?
- (2) Is de benoeming van een lid van de RvT tot waarnemend bestuurder conform de Code, artikelen 3.2.3 en 4.4.1?
- (3) Heeft de RvT met het verstrekken van een opdracht d.d. 27 juni 2013 aan D. Management Consulting BV in de persoon van de heer D. en aan E. Consulting BV in de persoon van mevrouw R. zijn bevoegdheden overschreden (onder verwijzing naar de artikelen 3.1.1 en 4.1.1 van de Code)?
- (4) Is de hoogte van de vergoeding die D. Management Consulting BV en E. Consulting BV

ontvangen voor hun werkzaamheden, maatschappelijk passend (onder verwijzing naar artikel 3.2.2 van de Code)?

(5) Is de RvT voorbijgegaan aan de verplichting tot tijdige informatieverstrekking aan en raadpleging van belanghebbenden of hun vertegenwoordiging (onder verwijzing naar artikel 2.2 van de Code)?

(6) Heeft de RvT gehandeld als goed werkgever?

De commissie komt vervolgens tot het oordeel dat het eerste verwijt geen doel treft. Daartoe overweegt zij dat de schorsing van de verzoekers als bestuurders, per 17 juli 2013, een gegeven is. Door deze schorsing van de gehele RvB is een noodsituatie ontstaan. Het is niet aan de commissie om een oordeel te geven over de vraag of voor de schorsing goede gronden hebben bestaan, en dus evenmin over de vraag of de noodsituatie is veroorzaakt door de RvT zelf of door verwijtbare gedragingen van verzoekers. In de ontstane noodsituatie moest de RvT, in het belang van de organisatie, met spoed voorzien in de leemte in de feitelijke vervulling van de bestuurdersfunctie. De RvT heeft dit gedaan door de benoeming van D. als interim bestuurder. De commissie ziet hierin geen schending van enige bepaling van de Code.

Het tweede verzoek betreft de benoeming van K. tot waarnemend bestuurder. In beginsel is het waarnemen van de functie van bestuurder door een lid van de RvT strijdig met artikel 3.2.3 van de Code. Een dergelijke rolwisseling brengt risico met zich. In dit geval echter ging het om een tijdelijke waarneming. De commissie oordeelt dat hier geen sprake is van schending van de Code. Ook het tweede verwijt van verzoekers treft dus geen doel, aldus de commissie.

Het derde verzoek betreft de vraag of de RvT zijn bevoegdheden heeft overschreden. De commissie overweegt daartoe onder andere dat met het opdragen van de werkzaamheden aan D. op of na 27 juni 2013 (en dus niet door diens latere benoeming tot interim-directeur) de RvT op de stoel van de RvB is gaan zitten; de aanstelling van een externe adviseur voor het transitieproces is een bevoegdheid van het bestuur. Bovendien heeft de RvT met betrekking tot de inhoud van enkele aan D. opgedragen taken de grens tussen de RvB (die bestuurt) en de RvT (die toezicht houdt op het bestuur) veronachtzaamd. Een groot deel van de in de opdrachtbevestiging omschreven taken behoort tot de eigen verantwoordelijkheid van het bestuur. Toedeling van dergelijke taken aan een in de organisatie werkzame functionaris die een eigen (verantwoordings)lijn heeft rechtstreeks met de RvT, doorkruist de taakverdeling die in de artikelen 3 en 4 van de Code is voorzien. Een RvT kan het tot zijn taak rekenen onder eigen verantwoordelijkheid zicht te houden op het functioneren van een individuele bestuurder, en kan daarvoor ook een externe coach inschakelen die rechtstreeks aan de RvT rapporteert, maar de aan D. gegeven opdracht strekte veel verder. Dusdoende heeft de RvT

gehandeld in strijd met zijn bevoegdheden en daarmee de artikelen 3.1.1 en 4.1.1 van de Code geschonden. Het derde verwijt van verzoekers treft dus doel.

Het vierde verzoek betreft de hoogte van de vergoeding voor de werkzaamheden van D. en diens assistente. Het geven van een oordeel over de vergoeding voor de werkzaamheden van laatstgenoemde valt buiten de bevoegdheid van de commissie, nu de Code betrekking heeft op de beloning van de werkzaamheden van bestuurders. Met betrekking tot de vergoeding voor D. overweegt de commissie als volgt. Vooropgesteld zij dat de WNT een richtlijn vormt voor de commissie, maar dat de toets van de commissie betrekking heeft op de vraag of sprake is van een 'maatschappelijk passende beloning' – in de zin van artikel 3.2.2 van de Code – voor een individuele bestuurder. Voorts is van belang dat de commissie geen oordeel kan geven over de beloning van een externe adviseur. De toets moet dan ook beperkt blijven tot de beloning van D. als interimbestuurder, en dus tot de periode van 17 juli tot half september 2013, waarbij opmerking verdient dat de inschakeling als interim-bestuurder was bedoeld voor een periode van een half jaar. De commissie komt vervolgens tot de slotsom dat de RvT op dit punt artikel 3.2.2 van de Code heeft geschonden. Het vierde verwijt van verzoekers, voor zover betrekking hebbend op de vergoeding van de werkzaamheden van D., treft dus doel.

Het vijfde verzoek betreft de wijze en het tijdstip waarop de RvT de OR en de CCR heeft geïnformeerd. Artikel 2.2 van de Code, waarnaar verzoekers in dit opzicht verwijzen, betreft de verplichting van de RvT beleid vast te stellen voor het verstrekken van informatie aan en raadpleging van belanghebbenden of hun vertegenwoordiging. Verzoekers hebben niet aangevoerd dat C. op dit punt geen beleid heeft vastgesteld of dat dit beleid op zichzelf op enig punt niet aan de eisen voldoet. Ook overigens is dat niet aannemelijk geworden. Verzoekers menen dat de RvT het beleid op dit punt niet op de juiste wijze heeft uitgevoerd. Daarop ziet artikel 2.2 echter niet. Het vijfde verwijt treft dus geen doel.

Het zesde verzoek betreft de gedragingen van de RvT tegenover verzoekers als werkgever. Dit verzoek heeft aldus betrekking op de rechtspositionele verhoudingen tussen partijen. Het valt buiten de reikwijdte van de Code. De commissie heeft hierin geen taak. Verzoekers zijn dus niet ontvankelijk in het zesde verzoek.

Al met al stelt de Governancecommissie vast dat de RvT van Stichting C. de artikelen 3.1.1, 4.1.1 en 3.2.2 van de Zorgbrede Governancecode heeft geschonden.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Governancecommissie Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 05-12-2013

Zaaknummer: Gc 13/03

RECHTSPRAAK

A / X en Stichting Emergis

Noemen in EPD van naam van arts in verband met beweerd grensoverschrijdend gedrag is niet onrechtmatig. De arts is terecht berispt omdat hij een e-mail heeft gestuurd met passages uit het EPD, ook aan externen.

In de onderhavige kwestie vordert eiser de veroordeling van Emergis tot intrekking van de maatregel van berisping op straffe van verbeurte van een dwangsom, de veroordeling tot verwijdering van de (aanvullende) verslaglegging in het EPD en tot rectificatie van de verslaglegging in het EPD op straffe van verbeurte van een dwangsom en de hoofdelijke veroordeling van X en Emergis tot betaling van € 39.395 ter vergoeding van de door eiser geleden immateriële (reputatie)schade c.q. ter vergoeding van schade als gevolg van de aantasting van eer en goede naam alsmede ter compensatie van economische kwetsbaarheid te vermeerderen met wettelijke rente.

Eiser baseert zijn vordering op het volgende. Met de rapportage van 18 augustus 2012 in het EPD van patiënte maakte X een ernstige inbreuk op eisers professionele integriteit. In die rapportage werd eiser met naam genoemd en geassocieerd met zeer ernstig en volstrekt onaanvaardbaar seksueel grensoverschrijdend gedrag. X had niet mogen besluiten tot vermelding van de naam van eiser in de rapportage van 18 augustus 2012 in het EPD. In de aanvullende rapportage van 15 januari 2013 noemde X opnieuw de naam van eiser in relatie tot grensoverschrijdend gedrag. Hij verwees naar zijn eerdere rapportage zodat een lezer die niet eerder kennis nam van de rapportage van 18 augustus 2012 op het idee wordt gebracht dit alsnog te doen. De aanvullende rapportage laat de mogelijkheid open dat tegen eiser wellicht niet op grond van deze anamnese maar wel op andere gronden een verdenking van grensoverschrijdend gedrag zou kunnen zijn gerezen. X maakte zich volgens eiser schuldig aan inbreukmakend en onrechtmatig gedrag. Omdat hij dit deed tijdens de uitoefening van zijn beroep, kan dit gedrag worden aangerekend aan Emergis als zijn werkgever. X en Emergis zijn aansprakelijk voor de daardoor veroorzaakte schade. Eiser stelt ook dat Emergis eiser om meerdere redenen niet had mogen berispen.

Ten aanzien van de vordering tot intrekking van de maatregel van berisping overweegt de kantonrechter dat een werkgever bevoegd is over te gaan tot een maatregel zoals een berisping indien de werknemer tekortschiet in een behoorlijke vervulling van de verplichtingen uit de arbeidsovereenkomst. De kantonrechter acht dat hier aan de orde. Emergis kon zich in redelijkheid op het standpunt stellen, dat het gedrag van eiser als arts en werknemer niet aanvaardbaar was. Van artsen mag immers worden verwacht dat zij collegiaal met elkaar omgaan en de-escalerend optreden. Eiser schoot hierin in aanzienlijke mate tekort door zijn kritiek op collega X niet met hem of met anderen uit de directie te bespreken, maar in een e-mail te verspreiden in de kring van circa 60 personen, onder wie externen, met een passage uit het vertrouwelijke EPD van patiënte. Een berisping is dan niet onredelijk, ook om de betrokken werknemer te laten weten dat dergelijk gedrag niet door de beugel kan, aldus de kantonrechter.

Ten aanzien van de vordering tot rectificatie en/of verwijdering van de verslagleggingen in het EPD stelt de kantonrechter voorop dat degene die aantekeningen in het EPD van een patiënte maakt, gehouden is op te tekenen wat de patiënte zegt. De aantekening moet in die zin juist zijn dat zij naar inhoud en strekking overeenstemt met de verklaring van de patiënte. Dat betekent niet dat die verklaring naar inhoud als juist moet worden aanvaard. Dat is ook niet het doel van een EPD. De registratie in het EPD dat de patiënte verklaarde tijdens haar verblijf in Emergis te zijn geconfronteerd met ernstig grensoverschrijdend gedrag, kan redelijkerwijs niet worden opgevat in die zin dat X die verklaring voor waar, waarschijnlijk of enigszins aannemelijk hield. Alleen artsen en andere daartoe gekwalificeerde personen hebben beroepshalve toegang tot het EPD. Van hen kan worden verwacht in te zien dat de registratie van de beweringen van de patiënte niet betekent dat X die voor waar, waarschijnlijk of enigszins aannemelijk hield. Ook valt niet in te zien dat zij die beweringen wel voor waar, waarschijnlijk of enigszins aannemelijk zouden houden. Twee leden van de directie van Emergis spraken met eiser op 5 oktober 2012. Volgens het verslag van dat gesprek kreeg eiser op 13 september 2012 tijdens de artsenuitdaging bij Emergis te maken met humoristische – althans humoristisch bedoelde – opmerkingen over 'drukpunten' naar aanleiding van de registratie in het EPD. In zijn uitvoerige commentaar op dat verslag weersprak eiser dit niet. De omstandigheid dat collega's dergelijke opmerkingen maakten, kan eiser onaangenaam hebben getroffen, maar toont niet dat collega's de beweringen voor waar, waarschijnlijk of enigszins aannemelijk hielden. Voor humoristische opmerkingen zou anders geen plaats zijn.

Gelet op een en ander is de kantonrechter van oordeel dat de registratie op 18 augustus 2012 door X van de aantekeningen in het EPD van de patiënte niet onrechtmatig is te achten, hoewel het de voorkeur had verdiend de naam van eiser niet te vermelden. De vordering tot rectificatie en/of verwijdering van de verslagleggingen in het EPD is dan ook niet toewijsbaar.

Uit wat is overwogen, volgt dat de registratie op 18 augustus 2012 door X van de aantekeningen in het EPD van de patiënte niet onrechtmatig is en de verduidelijking van 18 januari 2013 evenmin. Die registratie en die verduidelijking kunnen dan ook geen grond zijn om X en – in haar hoedanigheid van zijn werkgever – Emergis te veroordelen tot schadevergoeding wegens onrechtmatige daad.

Voor zover de vordering tot schadevergoeding is gebaseerd op de stelling dat – kort gezegd – Emergis ten onrechte eiser berispte en besloot de beëindiging van de arbeidsovereenkomst met hem na te streven, stuit de vordering af op de uitkomst van de ontbindingsprocedure.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 30-10-2013

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2013:10790

Zaaknummer: KAN_251879

Rechters: C. Kool

Advocaten: V. Jongepier en G.A. Diebels

RECHTSPRAAK

A, B / RvT Stichting C

In de onderhavige kwestie is de Governancecommissie Gezondheidszorg verzocht een oordeel te geven over de rechtmatigheid van benoeming van een lid van de RvT als tijdelijk bestuurder. In dit geval waren daarvoor gerechtvaardigde omstandigheden.

De Stichting C. is in 1982 opgericht en heeft als doel de bevordering van de kankerbestrijding, alsmede het bevorderen van de zorg aan personen met kanker.

Stichting C. houdt een kennis- en kwaliteitsinstituut voor zorgverleners in de oncologische en palliatieve zorg in stand.

Artikel 6 lid 8 van de statuten van Stichting C. bepaalt dat de RvT bij ontstentenis van het enige lid of alle leden van de raad van bestuur, onverwijld een medewerker van Stichting C. of een persoon van buiten de stichting tijdelijk tot raad van bestuur benoemt. Hieraan is toegevoegd dat in geval van overbrugging de voorzitter (van de RvT) of diens plaatsvervanger voor maximaal één week de functie van raad van bestuur kan waarnemen.

Verzoekers zijn beiden in dienst van Stichting C. (geweest). Het dienstverband van A. dateert van 1 juni 2000 en is geëindigd door ontbinding per 1 april 2013. Op 1 juni 2003 is zij aangesteld in de functie van directeur (bestuurder) van Stichting C. Zij vormde de eenhoofdige raad van bestuur (verder ook: de RvB) van C. B. is bij C. werkzaam als adviseur onderzoek.

Verzoekers hebben, met verwijzing naar de artikelen 4.2 en 4.4 van de Zorgbrede Governancecode (hierna: de Code), bij verzoekschrift ('toetsingsverzoek') de volgende vragen ter toetsing voorgelegd:

1. Heeft de RvT de Code geschonden, nu de voorzitter van de RvT, drs. D., feitelijk enkele maanden – zonder enig overleg – de taken van de Raad van Bestuur heeft overgenomen en een ander lid van de RvT gedurende enige periode (vanaf 21 december 2012 tot 11 januari 2013) het werk van de ontslagen bestuurder heeft overgenomen?

2. Heeft de RvT zich onvoldoende op afstand gehouden en onvoldoende onafhankelijkheid bewaard?

In het verzoekschrift hebben verzoekers de Governancecommissie (hierna: de commissie) voorts verzocht de volgende aanbevelingen te doen:

1. De leden van de RvT te bewegen hun zetels in de RvT per direct ter beschikking te stellen.
2. De leden van de RvT te bewegen een (statutaire) regeling op te stellen aangaande ontslag en schorsing van de leden van de RvT.

De commissie overweegt dat onderzocht moet worden (1°) of de RvT in een of meer opzichten heeft gehandeld in afwijking van enige bepaling van de Code, en zo ja (2°) of de RvT daarvoor een toereikende verklaring heeft gegeven.

Het eerste verwijt betreft het maandenlang 'op de stoel van de raad van bestuur' zitten door de RvT en in het bijzonder diens voorzitter. De commissie onderscheidt hierin drie perioden, te weten de periode vóór half oktober 2012, de periode van half oktober 2012 tot 30 november 2012 en de periode van 30 november 2012 tot 21 december 2012, zijnde de datum van het ontslag van de bestuurder. De commissie komt echter tot het oordeel dat er geen concrete aanwijzingen zijn voor de aannahme dat de RvT taken van het bestuur heeft uitgevoerd. Het eerste verwijt van verzoekers treft dus geen doel.

Het tweede verwijt betreft de benoeming van een lid van de RvT tot tijdelijk bestuurder. Deze benoeming wijkt, op zichzelf bezien, af van het bepaalde in artikel 4.4 lid 3 van de Code, dat rolvermenging tussen de beide organen (RvT en RvB) uitsluit. De waarneming van de bestuurstaak door een lid van de RvT heeft bovendien langer geduurd dan de maximale periode die de statuten van Stichting C. op dit punt toelaten. De commissie moet dus beoordelen of de RvT met zijn uitleg van deze afwijking van een Codebepaling daarvoor een voldoende rechtvaardiging heeft gegeven. Zij beantwoordt deze vraag positief. Door het ontslag van de enige bestuurder was er een noodsituatie ontstaan waarin onmiddellijk ingrijpen was geboden. Het was gerechtvaardigd dat de RvT toen uit zijn midden een van de leden heeft aangewezen voor een tijdelijke waarneming van de bestuurstaak. In de gegeven situatie – kort vóór de kerstdagen en de jaarwisseling – heeft deze periode niet langer geduurd dan noodzakelijk en verantwoord was. Hierbij verdient opmerking dat de RvT heeft aangevoerd dat hij de waarneming niet langer dan een week wilde laten duren, maar dat de personeelsvertegenwoordiging van C. te kennen heeft

gegeven in deze periode iets meer tijd nodig te hebben voor de vervulling van haar wettelijke adviestaak. Verzoekers hebben de juistheid van deze stelling van de RvT, die de commissie

plausibel voorkomt, niet bestreden. Nu de hierdoor veroorzaakte vertraging ertoe heeft geleid dat de waarneming tot 11 januari 2013 heeft geduurd, komt de commissie tot de slotsom dat de gegeven uitleg een voldoende rechtvaardiging voor de afwijking van artikel 4.4 lid 3 oplevert. Ook het hier besproken tweede verwijt treft dus geen doel.

De commissie ziet tot slot geen grond voor inwilliging van de verzoeken.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Governancecommissie Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 15-05-2013

Zaaknummer: Gc 13/01

RECHTSPRAAK

Vereniging A/ RvT Stichting B

De benoeming van een lid van de RvT als bestuurder van een zorginstelling is in het algemeen onwenselijk in verband met de rolverdeling tussen toezichthouder en bestuur. Er zijn geen omstandigheden aangevoerd die de benoeming toch kunnen rechtvaardigen. Aldus heeft de stichting in strijd gehandeld met de Zorgbrede Governancecode 2010.

C. was sinds 2009 lid van de Raad van Toezicht van de stichting B. (hierna: stichting B.). C. is per 2 september 2010 door de Raad van Toezicht (hierna: RvT) benoemd tot interim-bestuurder van B. voor een periode van zes tot maximaal negen maanden. Hij is toen teruggetreden als lid van de RvT. De tijdelijke benoeming van C. als interim-bestuurder is in mei 2011 verlengd tot 31 december 2011. Daarna is de benoeming nogmaals verlengd tot uiterlijk 31 december 2012.

Verzoekster (verder ook: vereniging A.) heeft, onder verwijzing naar artikel 3.2.3 van de Zorgbrede Governancecode (verder: de Code), bij verzoekschrift van 15 mei 2012 de Governancecommissie (nader: de Commissie) verzocht te toetsen of de RvT voldoende gemotiveerd heeft waarom met de benoeming van de heer C. tot interim-bestuurder van B. is afgeweken van artikel 3.2.3 van de Code.

Verzoekster heeft ter onderbouwing van haar verzoek, zakelijk weergegeven, het volgende aangevoerd. Verzoekster stelt belanghebbende te zijn, nu B. als lid van de vereniging A. de verplichting heeft tot naleving van de Code. Vereniging A. houdt toezicht op de naleving hiervan. Er is in die zin dan ook sprake van directe betrokkenheid van vereniging A. bij de aangesloten organisaties. De branche en dus ook vereniging A. ondervinden nadeel, namelijk imagoschade, als aangesloten organisaties de Code niet naleven. Vereniging A. probeert bovendien door zelfregulering wet- en regelgeving te beperken. Verder voert vereniging A. het beleid dat zij slechts op basis van een uitspraak van de Commissie zal overgaan tot het opleggen van een maatregel aan een lidorganisatie. Inhoudelijk voert vereniging A. aan dat de benoeming van C. als interim-bestuurder in strijd is met artikel 3.2.3 van de Code. De

benoeming is weliswaar gemeld in het Jaardocument 2010 (gepubliceerd eind mei 2011), maar niet toegelicht. Vaststaat dat met deze benoeming is afgeweken van de Code. Een bevredigend antwoord op de vraag van verzoekster om de afwijking van de Code uit te leggen is door de RvT niet gegeven.

De Commissie stelt voorop dat vereniging A. belanghebbende is en dus het verzoek om het gedrag van de RvT te toetsen aan de Code mocht indienen.

De Commissie oordeelt vervolgens dat de Code in beginsel de benoeming van een lid van de RvT tot bestuurder in dezelfde organisatie niet toelaat. Een dergelijke benoeming is in het algemeen onwenselijk in verband met de rolverdeling tussen toezichthouder en bestuur. De Commissie acht een uitzondering onder bijzondere omstandigheden mogelijk. Een dergelijke uitzondering moet dan wel gerechtvaardigd worden door bijzondere omstandigheden en duidelijk worden gemotiveerd. Een benoeming van een lid van de RvT tot bestuurder zal in beginsel ook slechts voor een periode van beperkte duur moeten geschieden.

De Commissie is met vereniging A. in deze kwestie van oordeel dat voor het besluit tot verlenging van de benoeming van C. tot eind december 2011 en de kennelijke verlenging van die periode met nog een jaar geen goede gronden zijn aangevoerd. In feite zijn alleen de besprekingen over een samenwerking als nieuwe omstandigheid genoemd. Dit kan deze verlengingen niet rechtvaardigen, omdat de RvT inmiddels voldoende tijd en gelegenheid had gehad naar een andere oplossing te zoeken. De tijdelijke benoeming van een lid van de Raad van Toezicht tot bestuurder kan nodig zijn om voldoende tijd te hebben voor een zorgvuldige selectieprocedure van een nieuwe bestuurder. In dit geval blijkt in het geheel niet dat de procedure tot benoeming van een nieuwe bestuurder een aanvang heeft genomen. De RvT heeft blijkbaar al spoedig besloten dat C. als bestuurder langer zou aanblijven zonder dat daarvoor bijzondere omstandigheden aanwezig waren. Het feit dat een lid van het managementteam met verantwoordelijkheid voor de financiële zaken moest worden vervangen, is niet een bijzondere omstandigheid. Dit laatste geldt ook in het onderhavige geval, waarin C. juist is benoemd in verband met zijn financiële expertise. Bovendien blijkt uit de na de zitting toegezonden stukken niet wanneer C. heeft besloten zich definitief uit de RvT terug te trekken en is blijkbaar pas in mei 2012 besloten om te zien naar een opvolger. In zoverre is de besluitvorming van de RvT eveneens gebrekkig geweest. De Commissie merkt op dat de RvT het besluit tot verlenging van de benoeming van C. in het Jaardocument 2011 niet heeft vermeld, laat staan toegelicht. De Commissie stelt vast dat de Raad van Toezicht ook in dit opzicht de Code niet behoorlijk heeft nageleefd.

Al met al komt de Commissie tot de conclusie dat het verzoek van vereniging A. gegrond is in dier voege dat de verlengingen van de benoeming van C. tot bestuurder in strijd zijn met de

Code en dat de RvT heeft verzuimd de afwijking van de Code deugdelijk in zijn afweging te betrekken en in het Jaardocument behoorlijk toe te lichten.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Governancecommissie Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 15-11-2012

Zaaknummer: Gc 12/01